

91. kapitola – Mistr jeho Výsosti je opravdu mistr

Uprostřed hlavní síně se jeho šaty bělaly jako sníh, stál s rukama složenýma za zády, hedvábí jeho oděvu bylo jemné a lehké jako oblak, objemné rukávy sahaly až na zem. I když se zdálo, že se tváří důstojně a vážně, jeho oči bloudily a čas od času sklopil své dlouhé řasy; jeho zdvořilost se skládala ze tří dílů přezíravosti a tří dílů nadutosti.

Li Wuxin, kterému nikdy nepřišlo na mysl, že starší Yuheng je on, překvapeně protáhl obličej.

„Chu, Chu ...“

Chu Wanning mluvil klidně: „Vznešený pane Li, dlouho jsme se neviděli.“

„Proč to musíte být vy!“

Li Wuxin, obvykle tak výmluvný, teď nenacházel slova a tvář měl voskově bledou.

„Když jste opustil sektu Rufeng, ztratili jsme jakékoli spojení s vámi a mysleli jsme, že putujete světem. Kdo by si troufl hádat, že tady házíte perly sviním!“

Chu Wanning prudce vydechl, a oči měl rázem úplně studené: „Děkuji, že mne pokládáte za perlu.“

„Dobrá, dost zdvořilostí, pojďme probrat vážné záležitosti. Slyšel jsem, že si myslíte, že praktikuji černou magii a že jsem v Motýlím městě zahubil na pět set rodin. Já to nespáchal, ale protože vznešený pán Li vážil takovou dlouhou cestu, jsem si jistý, že muselo dojít k nějakému nedorozumění. Musím se věnovat důležitější věci, takže vznešeného pána do pavilónu Tianyin nemohu doprovodit. Pokud má vznešený pán nějaké otázky, potom ho prosím, ať položí zde a nyní.“

Pak, jako by byl příliš pohodlný na to, aby zůstal stát, se Chu Wanning posadil do svého křesla. Každý starší měl v Síni Věrnosti vyhrazené místo; Chu Wanning měl křeslo po Xue Zhengyongově levici, ohrazené bambusovou zástěnou a napůl spuštěným bambusovým závěsem. V srovnání s květinovým křeslem staršího Lucuna, které bylo samý svěží květ, vypadalo snad až příliš skromně.

V minulosti se Chu Wanning nikdy nepokoušel úmyslně tajit své jméno, ale ani se nesnažil proslavit. Proto mladší členové sekty Bitan jeho jméno znali, ale o jeho skutečné moci neměli ani potuchy. To však neplatilo o Li Wuxinovi. Byl v oboru už pěknou řádku let, jakpak by neznal staršího Yuhenga?

Ruce ukryté v rukávech sevřel do pěstí a po očku sledoval mladého pana Changa. Kdyby od rodiny Changových už nevzal tu tučnou sumu, hned by z téhle šlamastyky vycouval. Předtím byl přesvědčený, že starší Yuheng z hory Sisheng nemůže být žádný význačný kultivující, a on se z něj vyklube Chu Wanning!

Kdyby jen tušil, že to je on, nikdy by se do toho nenamočil, ať už by mu nabízeli cokoli. Co teď, nemůže to jen tak nechat být, ale ani na to moc tlačit ...

Li Wuxin se tvářil odhodlaně, ale cítil se zoufale.

Jeden z jeho vlastních žáků byl navíc tak hloupý, že si myslel, že to starší Yuheng si počíná pošetile, mistr neví, jak si s ním poradit a skálopevně přesvědčený o vlastní chytrosti řekl: „Starší Yuhengu, nedávno jste jel do Motýlího města vyhnat zlo, je to tak?“

Chu Wanning zvedl své dlouhé řasy a zadíval se na něj: „Správně.“

„Tím zlem byl duch nevěsty?“

„To mluvíte o Luo Xianxian?“

„Já ...“ Slova odumřela mladíkovi v hrdle. Věděl jen to, že zlá bytost, která vyvraždila Motýlí město, byl duch nevěsty, ale nic dalšího, takže když mu Chu Wanning otázku oplatil,

neměl, jak by odpověděl. Zrudl: „V každém případě to byl duch dívky! Proč se vyptáváte? Byla mladá, okolo patnácti nebo šestnácti let. Kolik novomanželek, co sešly ze světa nějakou ošklivou smrtí, mohlo v takovém malém městě být?“

Chu Wanningovy rty se vyklenuly v ledovém úsměvu: „V Motýlím městě panoval zvyk pořádat svatby zemřelých, takže tam bylo nejméně padesát, snad i sto takových duchů nevěst, takže skutečně nevím, o které z nich mluvíte.“

„Ty ...“

„Okamžitě mne přestaňte důvěrně oslovovat, je to hrubé. Raději mlčte, vy hulváte.“

Poté, co byl jeho příliš horlivý žák vyplíněn, Li Wuxin okamžitě nasadil mírný a přátelský výraz a obrátil se na Chu Wanninga.

„Učený mistře sekty Chu, můj žák poprvé opustil horu a nezná ještě způsoby, prosím, nebudte na něj tak přísný. Duch nevěsty, o kterém mluvil, to byla opravdu Luo Xianxian.“

Chu Wanning se zamračil: „Duch Luo Xianxian vraždil?“

„Skutečně,“ vzdychl Li Wuxin. „Duch té dívky patrně zešílel. Nejenže usmrtila všechny členy rodiny Chen, ale tím to neskončilo; vyhubila celé město. Když jsem vyslal své žáky, aby ji zneškodnili, v Motýlím městě už nebyl nikdo na živu.“

„Jak je to jenom možné,“ mumlal si Chu Wanning.

„Doslechl jsem se, že v té záležitosti se angažoval jistý starší Yuheng z hory Sisheng. Celá ta věc budila podezření, a proto jsme si dovolili vykonat zde návštěvu. Vedle toho jsem získal dva předměty, které pochází z Motýlího města. Učený mistře Chu, kdybyste si je ráčil prohlédnout a posoudit, zda mají co dočinění s vámi.“

Zatímco hovořil, vyňal z rukávu žlutou hedvábnou látku potřísněnou krví a chystal se jí podat Chu Wanningovi. Xue Meng však k němu neočekávaně přistoupil a s odfrknutím ho zadržel: „Já si to vezmu!“

„Ehm ...“

„Můj mistr je čistotný, a nedotknul by se něčeho, na co sahal nějaký cizák!“

To bylo přehnané – Chu Wanning nebyl tak štítivý, jen cítil odpor k věcem, kterých se dotýkali lidé, které neměl v lásce. Nicméně, Li Wuxina opravdu nemohl vystát, a proto Xue Mengovi nebránil, když se do toho vložil; jen sklopil oči a usrkl trochu horkého čaje, který mu podal Shi Mei.

Li Wuxin nemohl nic dělat, nezbylo mu než spolknout hněv a podat žluté hedvábí Xue Mengovi. Všechny oči je sledovaly ve světle svíček.

Chu Wanning hedvábnou látku rozložil a v tváři se mu objevil úlek.

„Zaříkadlo vysvobození.“

„Ano. Učený mistře Chu, mé vyšetřování vedlo k závěru, že jste to byl vy, kdo dočasně spoutal a zapečetil ducha Luo Xianxian a než jste odjel, předal jste opis zaříkadla vysvobození jediné dceři rodiny Chen a řekl jste jí, aby jej každý den znovu opakovali pravidelně po deset let, přičemž pro každé použití je třeba zaříkadlo znovu opsat, je to pravda?“

„To je pravda.“

„Tento exemplář zaříkadla vysvobození je napsán rukopisem učeného mistra Chu, že?“

„... Ano, je.“

„Ale učený mistře Chu, na konec každé sloky zaříkadla vysvobození jste připojil část jiného kouzla. Jsem přesvědčený, že jej poznáváte!“ Li Wuxin zvedl hlas.

„Kouzlo vracející se vlny, proti kouzlo! Pokaždé, když rodina Chen dokončila zaříkadlo vysvobození, na závěr namalovali symbol proti kouzla, takže ze zaklínadla, které mělo ducha zažehnat, se stalo škodlivé kouzlo, které zničilo pečeť a rozběsnilo ducha Luo Xianxian natolik, že pak začala zabíjet! V rodině Chen nebyla jediná osoba, která by se vyznala v praxi

kultivace, navíc to byl starší Yuheng, kdo jim ten předmět osobně předal a skutečně mne nenapadá, kdo jiný by je mohl naučit vytvořit tak mocné kouzlo!“

„Važte svá slova, staříku!“ rozhněval se Xue Meng „Kdyby je můj mistr chtěl zabít, proč by na to šel takovou oklikou?! Jaké proti kouzlo? Nedá se snad rukopis zfalšovat? Proč si myslíte, že to tam namaloval mistr? Já si klidně můžu myslet, že to tam mohl domalovat nějaký čubčí syn, jako vy, aby pak mohl falešně obviňovat poctivé lidi!“

Li Wuxin se nevesele usmál: „Mladý pane Xue Mengu, teď spolu mluví starší. Vaše mladá ústa by měla zůstat zavřená.“

Slova se ujal Xue Zhengyong: „Vznešený pane Li, není trochu ukvapené hned tvrdit, že to udělal Yuheng? Můj syn má pravdu, rukopis je možné napodobit. Kdyby někdo chtěl svalit vinu na Yuhenga, stačilo by mu, aby jeho kouzlo několikrát opsal a napodobil jeho písmo.“

„Pak zdvořile žádám, abyste mi objasnil, který z úhlavních nepřátel učeného mistra Chu to celé zosnoval, aby mu uškodil.“

Mo Ran, který celou dobu stál stranou a mlčel, se náhle rozesmál.

Li Wuxin se na něj podíval, vzpomněl si na jeho vulgární řeči o hmoždíři a paličce a zamračil se: „Čemu se smějete?“

„Směji se vám, protože jste se všichni tak zapletli do svých úvah, že jste na jedno zapomněli.“

„Na co?“ podivil se Xue Zhengyong. „Co tím myslíš, Ran Ere?“

„Já nejsem žádný velký čtenář, ale náhodou jsem o kouzlu vracející se vlny dozvěděl, a umím ho nakreslit. Tady, koukejte, není to snad přesně ono?“ smál se Mo Ran.

Zatímco mluvil, soustředil svou duchovní sílu do špičky prstu, kde se objevila jako rozmazané skvrnky červeného světla. Nedbale se opřel o sloup, duchovní síla vytryskla a ve vzduchu se vzápětí ukázal obrazec kouzla vracející se vlny, který jiskřil a zářil jak nejkrásnější ohňostrož.

Xue Meng byl celý překvapený: „Ty jeden pse, to je ohromné, kde ses to naučil?“

Mo Ran se znovu zasmál: „V mistrových knihách. Zdálo se mi to zajímavé, a tak jsem si to zapamatoval.“

Potom nedbale na kouzlo ukázal prstem, a to začalo stoupat výš a výš, vysoko nad hlavy všech shromážděných. Magická pečeť žhnula a proudily z ní drobné jiskřičky.

„Tak co, proč se nikdo nechce přesvědčit a porovnat moje znamení s tím nakresleným, jestli třeba nejsou úplně stejné?“

Všichni žáci z hory Sisheng milovali vzrušující podívanou a když viděli, že Chu Wanning s ledovým klidem odložil žluté hedvábí na stůl, jako by mlčky souhlasil s Mo Ranovým jednáním, všichni najednou se nahrnuli, aby mohli oba magické obrazce porovnat.

Žáci ze sekty Bitan nejprve stáli jak zkamenělí, ale potom i je přemohla zvědavost, a přidali se ke kroužku zvědavců.

Obraz, který Mo Ran vykouzliil ve vzduchu, se do puntíku shodoval s tím namalovaným, jako by je vytvořila stejná osoba.

Li Wuxianův hloupý žák si znovu vzal slovo, a vyjeveně na Mo Rana ukazoval prstem: „Tak dobře! Přiznal jste se! To vy jste spáchal ty vraždy!“

Chu Wanning se bezvýrazným hlasem zeptal: „Jak se jmenujete?“

„Hm? To se ptáte mně?“

Hloupý žák se zarazil, potom se napřímil, vypnul prsa a hrdě prohlásil: „Jsem třináctý přímý žák Li Wuxina, Zhen Congming.“

„Pffft,“ vyprskl Mo Ran.

Chu Wanning naproti tomu ani nehnul brvou, když uslyšel jméno Zheng Congming, které se dalo vyložit jako „chytrák“, vždyť si sám dal jméno, které znělo „vystraším tě k smrti.“ Jen chladně poznamenal: „Mladí by se měli naučit mlčet, když hovoří starší.“

Těmi slovy zjevně narážel na to, co Li Wuxin řekl jeho žákovi. Když to Li Wuxin uslyšel, jeho obličej získal temně rudou barvu vepřových jater. Byl sice strašně zahanbený, ale nemohl s tím vůbec nic dělat, tak se jen rýpnul: „Žáci učeného mistra Chu jsou jen samí vynikající mladí muži, jaká úžasná obratnost, vytvořit magický obrazec přesně tak, aby se shodoval přesně s mistrovým.“

„Vznešený pane Li, jsem to nejenom já, kdo je tak obratný. Pokud víte, jak tuto magickou pečeť nakreslit, bude vypadat úplně stejně jako má nebo mistrova.“

„Co tím chcete říci?“ Li Wuxin se strnule zahleděl na Mo Rana.

Mo Ran se jen zasmál: „Obrazec kouzla vracející se vlny je velice složitý; při jeho vytváření nelze zanedbat nic, ani sílu tahů, ani hustotu tuše. Nezáleží na tom, kdo jej maluje, pokaždé musí být úplně stejný. Nemá to nic společného s rukopisem. Pokud se pečeť bude jen nepatrně lišit od své předlohy, nebude kouzlo účinkovat.“

„To je úplný nesmysl!“

To, že ho před shromážděním opravoval mladičkový žák, představovalo pro Li Wuxina nesnesitelné ponížení. Vous se mu naježil a zachrčel: „Jaké kouzlo na světě by bylo tak nelidsky obtížné! Já to kouzlo sice nikdy nepoužil, ale je to holý nesmysl! Nedělejte si ze mě blázny, vy holobrádku!“

„On si z nikoho blázny nedělá.“

Li Wuxinovi právě došla trpělivost a vztekle vykřikl: „Chu Wanningu, vykládáte tu něco, na co nemáte žádné důkazy! Jak to můžete vědět? Nedostatky a slabiny kouzla obvykle může znát jen jeho autor. Odvažujete se snad tvrdit, že jste vytvořil kouzlo vracející se vlny?“

Chu Wanning zvedl oči a s klidem se na něj zadíval, poté se pomalu napil čaje a rozvážně odpověděl: „Neodvážil jsem se snad už? Tak vám to vysvětlím. Já jsem vytvořil kouzlo vracející se vlny.“

92. kapitola – Jeho Výsost znovu navštíví Motýlí město

Všemi přítomnými jeho slova otřásla. Zejména žáky sekty Bitan, kteří vypadali, jako by do nich udeřil hrom.

Ve světě kultivace to chodilo tak, že průměrní kultivující se učili kouzla nazpaměť, ti nadprůměrní chápali, jak kouzla pracují a vynikající kultivující dokázali kouzla upravovat.

Ale vysoko nad všemi těmi průměrnými, nadprůměrnými a vynikajícími kultivujícími stála ještě jedna třída kultivujících – takoví se nepotřebovali nic učit nazpaměť, principy magie pochopili už dávno a pouhá úprava kouzel je neuspokojovala, takže zašli ještě o krok dál: k tvoření.

To byli ti mistři, kteří dokázali vyrobit úžasné lektvary, elixíry a pilulky, kovali zbraně a zbroje, které neměly sobě rovna, a vytvářeli dosud nevídaná zaklínadla a talismany, lidé, jejichž schopnosti jim vynesly titul učeného mistra.

Pro obyčejné kultivující učení mistři představovali jenom jména zapsaná ve svitcích, nebo pečeť na cenném magickém artefaktu. Mladé žáky ze sekty Bitan ani ve snu nenapadlo, že osoba, kterou chtěli zajmout a odvést k soudu v pavilónu Tianyin je jedním z takových polobohů.

Li Wuxinovi se už dávno orosilo čelo, ale jako vůdce sekty nemohl dělat nic jiného než vytrvale předstírat statečnost. S vypětím sil vyloudil na rtech úsměv. Jeho voskově žlutá tvář připomínala omaštěné rýžové otruby.

„Shodou okolností tedy magickou pečeť kouzla vracející se vlny vytvořil sám učený mistr Chu, toto je opravdu ... hahaha, opravdu nedorozumění, učený mistře Chu. Nicméně, během boje se zlým duchem Luo Xianxian v Motýlím městě, tato osoba získala ještě jednu věc. Zajímalo by mne, jestli to má s učeným mistrem Chu něco společného.“

„Jakou věc?“ zamračil se Chu Wanning.

Li Wuxin pokynul rukou a „chytrák“ rychle přiběhl s krabicí potaženou brokátlem.

„Zbraň.“

Chu Wanning tiše hleděl na krabici a pak řekl: „Je to vrbová ratolest?“

Tentokrát všichni, včetně Mo Rana, nevěřícně vyvalili oči.

Li Wuxinovi se třásl hlas: „J-jak to víte ... pokud jste to nebyl vy, ale ... o co vlastně jde?“

V Chu Wanningově dlani zazářilo zlaté světlo a rostlo a rostlo, až se dotklo země, záře pohasla a objevila se vrbová ratolest pokrytá jemnými lístky.

Chu Wanninga to nijak nepřekvapilo. Teď už si byl jistý, že události v Motýlím městě jsou dílem stejné osoby, která byla zodpovědná za zkázu jezera Jinchneg i Pramene broskvových květů. Proto řekl: „Vznešený pane Li, zbraň v té krabici je stejná jako tato, že?“

„A-ano,“ koktal Li Wuxin.

Po otevření brokátové krabice všichni viděli, že uvnitř je skutečně dlouhý vrbový proutek, do nejmenší podrobnosti stejný jako ten předchozí.

Chu Wanning přimhouřil oči.

Hlodalo v něm podezření už předtím, když měl „Jiangui“ zabít členy pernatého klanu a Mo Ran pak byl v Pramenu broskvových květů křivě obviněn. Toto jeho podezření potvrzovalo.

„Vznešený pane Li, nebudete mít námitky, když si tu věc prohlédnu?“

Li Wuxin horečně přemítal; věc se nevyvíjí podle jeho záměrů a bude lépe, když se Chu Wanninga znovu nedotkne. Proto řekl: „Učený mistr Chu je příliš zdvořilý, chtěl jsem jen

pochopit, oč se jedná. Prosím, podívejte se, na co chcete, mám strach z jediného; snad si nemyslíte, že bych vám to mohl odmítnout?“

Mladý pán Chang naopak dostal strach, když to slyšel; přišel vyvolat roztržku a stálo ho dost peněz, aby sem dostal sektu Bitan jako svou oporu, ale co ten zatracený staroch vyvádí; zahnali ho do kouta a on se rozhodl přejít na jejich stranu?

Vrhal na Li Wuxina jeden výhružný pohled za druhým. Li Wuxin mu nevěnoval pozornost, ale Mo Ran si těch pohledů dobře všiml a začal se posmívat: „Mladý pane Changu, nemáte něco s očima? Že je tak strašně vyvalujete!“

Chu Wanning mezitím vyňal vrbovou ratolest z krabice a pozorně si ji prohlížel. Ačkoli se svým vzhledem nijak nelišila od Tianwenu a Jianguí, její qi bylo velice slabé. Nebyla to magická zbraň, která má svého pána – toto byla jen mrtvá věc.

„Jíva trhající srdce ...“

Xue Mengovy bystré uši zachytily ta slova a on se zarazil: „Cože?“

„Tato větévka, stejně jako ty, které byly použité k vraždám členů pernatého klanu v Prameni broskvových květů, byly všechny utržené z Jívy trhající srdce,“ odpověděl Chu Wanning.

„Aha!“ překvapeně vydechl Shi Mei. „Ale co to znamená?“

„Tehdy u jezera Jincheng, než ten starý drak zemřel, řekl, že falešný Gouchen je své magii potřebuje silnou a čistou duchovní esenci živlu dřeva. Pravděpodobně předtím, než zničil jezero Jincheng, ulomil z prastaré vrby několik haluzí. I když poté, co strom odumřel, jejich síla postupně slábne, načas může být dostatečná.“

Chu Wanningovy štíhlé prsty pohladily zlaté lístky.

„Ty větévky použil, takže úplně vyčerpal jejich duchovní sílu, nastražil je jako falešné důkazy a zároveň rozdál jako zbraně svým pěšcům.“

Zatímco hovořil, v jeho dlani zahořel oheň. Podržel větévku, které byla jako zrcadlový obraz Tianwenu přímo nad plameny. Okamžitě vzplála. Oheň se odrážel v očích přihlížejících, někteří byli vystrašení, další se jen strnule dívali.

„To není má zbraň.“

Chu Wanning nechal oheň dohořet až k jejímu vrcholku, pak sevřel dlaň a plamen uhasil.

Odložil větévku a mírným tónem pronesl: „Tianwen je plný duchovní síly. Ani čistý oheň Sanmei ho nemůže spálit, tím méně mu ublíží obyčejné ohnivé kouzlo.“

Li Wuxin otevřel ústa, ale hned je zase zavřel. Nechtěl se však vzdát tak snadno, a tak ústa zase otevřel.

„Slyšel jsem také o incidentu, který se stal v Prameni broskvových květů. Říká se, že mladý pán o z hory Sisheng zavraždil vznešenou nesmrtelnou paní z pernatého klanu ...“

„Hej, já nikoho nezabil,“ mával Mo Ran rukama.

Xue Zhengyong nyní viditelně rozladěn, nehodlal v této věci ustoupit: „Již jsem představitelům všech sekt vysvětlil, že to nespáchal můj synovec. Vznešený pane Li, pokud to ještě někdy nadnesete, přestanu být zdvořilý.“

Jeho odpověď Mo Ranovi něco připomněla; zarazil se a ve věčně usměvavých očích se mu zablýsklo něco nerozluštitelného. Tiše vydechl: „Strýčku ...“

Slovo si však vzal Chu Wanning: „Incident v Prameni broskvových květů byl nastrojenou pastí. Kvůli situaci, která tehdy nastala, jsem neměl žádnou možnost hájit nevinu svého žáka. Ale když k nám dnes přišli členové sekty Bitan, aby se dobrali pravdy, řeknu vám tedy vše.“

V mihotavém světle svícnů Chu Wanning stručně nastínil události v jezeře Jincheng a v Prameni broskvových květů. Když domluvil, byli žáci sekty Bitan tak ohromení, že se nezmohli ani na slovo a Li Wuxin se potil tolik, až měl šaty úplně promáčené. Chvilí váhal a

pak řekl: „Tím chtěl učený mistr Chu říci, že právě teď, v tuto chvíli tu někde máme osobu, která prakticky ovládá jednu ze tří zapovězených technik, a to šachovou formaci Zhenlong?“
„Správně.“

„Jak je to možné! To je zapovězená technika! A-ani vůdce největší sekty, sekty Rufeng nevlastní svitek s popisem této zakázané techniky!“

Chu Wanning ho uťal: „Řekl jsem vám jen čistou pravdu. Jestli tomu věříte nebo ne, to je jenom na vás.“

„Nemožné,“ trval na svém pobledlý Li Wuxin. Pak se začal hlasitě smát, ale rty se mu chvěly, jak se zoufale pokoušel sám sebe přesvědčit, že pokud se bude smát, celé se to obrátí v pouhý žert.

„Pokud skutečně existuje někdo, kdo ovládá šachovou formaci Zhengloung, svět bude uvržen do chaosu, všechno se obrátí nohama vzhůru, a to co v horní i dolní kultivační oblasti dosud platilo, bude přepsáno!“

Bývalý císař Taxian Jun Mo Ran byl trochu dotčen: „Ten chlapík tu techniku jenom zná, ne že jí ovládá. Kdyby ano, myslíte, že by byl na světě takový klid?“

Li Wuxinovi se třásly jeho licousy, a právě se chystal promluvit, když se ve dveřích zablýštl meč a do síně vklopýtal jeden z žáků sekty Bitan, celý pokrytý krví, s mečem v ruce. Žák vydávil množství krve, obrátil usazenou tvář k Li Wuxinovi a vykřikl: Vznešený pane, je to zlé! Bariéra, kterou jste vztyčil kolem Motýlího města povolila! Zlí duchové unikali. Bratři jim bránili vlastními těly, ale ... třicet bratrů obětovalo své životy, aby zlé duchy zastavili. Naživu jsem zůstal jen já, abych vám předal zprávu.“

Několikrát se hluboce, třaslavě nadechl a pak začal kvílet.

„Vznešený pane! Pospěšte si a oznamte to všem sektám horní kultivační oblasti! Všechny mrtvé v tom městě někdo ovládá! Je to určitě zapovězená technika! Zapovězená technika!“

„Co?!!“

Li Wuxin se opřel o sloup, bledý a ztuhlý jako nebožtík vytažený z rakve.

„Nebylo možné, abychom to zastavili ...“ Žák zoufale nařikal a slzy mu smývaly krev z obličeje. „Vznešený pane!“

Pak si všiml Xue Zhengyonga a obrátil se i na něj.

„Vznešený pane Xue, prosím vás, jděte i vy! Všichni bratři ... já ... jak se jim podívám do očí ...“ Chvilí mluvil zmateně, pak zavřel oči a žalostně zavyl k nebi.

„Všichni ... všichni jsou mrtví!!!“

V síni zavládlo ticho. Potom propukla vřava.

Tváří v tvář pohromě si Xue Zhengyong zachoval chladnou hlavu a okamžitě nakázal paní Wang, aby dalším osmi velkým sektám horní kultivační oblasti poslala zprávy a Xue Menga vyslal, aby přivedl všechny starší.

„Chu Wanningu?“

„Není času nazbyt, pojedu okamžitě.“

„Vy ale přece neumíte létat na meči ...“

Než se Chu Wanning zmohl na odpověď, vložil se do toho Mo Ran, celý nedočkavý, aby se setkal s pánem šachové formace Zhenlong.

„Strýčku nebojte se, já tam mistra vezmu.“

Chu Wanning na něj vrhnul ostrý pohled, ale nic neřekl a mlčky souhlasil.

Oba vyšli ze síně společně. Shi Mei stál chvíli bez hnutí na místě, celý bledý a pak vyrazil a křičel: „J-já jdu také!“

Ale když vyběhl ze Síně věrnosti, byli ti dva už pryč. Xue Zhengyong ho zavolał nazpátek a řekl mu, aby nikam nechodil sám, takže mu nezbylo než najít Xue Menga a počkat, až bude moci letět s ním.

Pokud šlo o sektu Bitan, Li Wuxin si dosud žil v pohodlí a bohatství a nikdy se nepřípletl k něčemu tak velkému, stařec si však chtěl zachovat tvář; několikrát se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, potom přikázal, aby se postarali o posla a zpravil starší své vlastní sekty. Sbíral síly a chystal se na návrat do Motýlího města, aby odvedl nějakou práci a zachoval si vážnost.

Z hory Sisheng vyrojil velký zástup; hnali se po nebi jako stovky zářivých létavic. Li Wuxin stál na svém meči a letěl v čele, neubránil se nutkání prohlédnout si žáky hlavní sekty dolní kultivační oblasti.

Nečekal, že jednou vyrazí do bitvy po boku takové chátry, lidí, kterými odjakživa pohrdal, a na chvíli pocítil zmatek.

Na mečích přeletěli tisíc mil rychleji, než trvá mrknutí oka. Mraky se před nimi rozestoupily a odhalily proud démonického světla krvavě rudé barvy, které vzlínalo přímo k obloze, a Li Wuxin už neměl jedinou myšlenku která by se týkala horní nebo dolní kultivační oblasti.

Zářící rudé světlo zaplavovalo velikou plochu, která dosahovala rozlohy samotného města. Světelné paprsky tuto plochu dělily na pravidelná čtvercová pole obří šachovnice. Na této šachovnici byly jako figurky vyřezané ze dřeva rozestavení mrtví obyvatelé města; pět set domácností, tisíce lidí, kteří vypadali jako hustý les z lidského masa.

Li Wuxin proti své vůli hlasitě vykřikl: „T-to je opravdu šachová formace Zhenlong!“

Xue Zhengyong, celý zachmuřený, oslovil Li Wuxina: „Vznešený pane Li, já se svými lidmi půjdu do jihovýchodní části města a musím vás požádat, abyste si vzali na starost severozápadní část. Další sekty dosud nedorazily. Zatím se o to musíme postarat my sami.“

Protože právě teď šlo o naléhavější věci než o to, co myslel tím „my“, Li Wuxin jenom kývl: „jistě, jistě.“

Xue Zhengyong jeho směrem udělal gesto, kdy jednu ruku sevřel v pěst a tu překryl druhou dlaní na znamení úcty a nasměroval žáky z hory Sisheng, aby dosedli na zem v jihovýchodní části Motýlího města. Ochranný val, který žáci sekty Bitan navršili z vlastních těl sotva držel pohromadě a bariéra tvořená duchovní energií se už téměř hroutila. Na opačné straně průhledné bariéry se tlačily zástupy oživilých mrtvol.

„Chu Wanningu!“

Když Xue Zhengyong spatřil muže ve vlajících bílých šatech a vedle něj druhého ve stříbro-modré zbroji, zakřičel: „Jak to vypadá? Bariéra se nedá opravit?“

Chu Wanning byl už nějakou dobu na místě. Xue Zhengyong nechápal, proč je bariéra v tak bídém stavu, když tu stojí ten nejlepší mistr přes bariéry.

Když Xue Zhengyong se od Chu Wanninga žádné odpovědi nedočkal, chystal se na něj zavolat znovu. V tom se k němu Mo Ran otočil a mával na něj rukama, aby to nedělal.

„Strýčku, pšššt. Pojdte sem.“

Xue Zhengyong přistoupil: „Co se to děje?“

„Nerušte ho.“

Mo Ran ukázal na Chu Wanninga.

Ten, ačkoli stál na nohou, měl zavřené oči, sevřené ruce a úplně bezbarvé rty.

Xue Zhengyong se na něj zadíval, dotknul se jeho krku, aby mu zkontroloval tep a znepokojeně se zeptal: „Astrální projekce?“

„Ano. Jsou tu samí duchové, nejspíš pěkných pár tisíc, ale nemůžeme najít Luo Xianxian, takže je asi někde hlouběji ve městě. Nevíme ještě, co přesně se děje, nebo, co ten člověk za tím vším tentokrát chystá, takže se vydal hledat Luo Xianxian, aby se jí zeptal.“

„Je z ní zlý, vraždící duch, na co se jí ještě ptát!“ Xue Zhengyong se vztekle plácnul do stehna. „Mnohem důležitější je teď obnovit bariéru!“

„Ne!“ protestoval Mo Ran. „Mistr použil astrální projekci a poslal tam svou duši, prostě protože uvnitř jsou samí mrtví, a jenom tak se tam může dostat, aniž by vzbudil u nepřítele podezření. Pokud se bariéra obnoví, mistra to zabije!“

„Cože!“ vykřikl zděšeně Xue Zhengyong. „Zůstaň tu, a dávej na něj pozor, já to jdu říct Li Wuxinovi!“

Mo Ran přikývl a dodal: „Jakmile se mistrova duše vrátí, dám signál modrým světlem. Potom můžeme začít opravovat bariéru ze všech směrů. Ale strýčku, do té doby nesmíte za žádnou cenu dovolit, aby začali magickou hradbu obnovovat, jinak tisíce duchů uvnitř začnou hltat všechno živé, a mistr, který tam má jenom svou duši, se jim nedokáže ubránit.“

„Já vím, vím!“

Ještě, než to Mo Ran stačil dopovědět, byl už Xue Zhengyong daleko.

Mo Ran zvedl oči a zadíval se na hroutící se bariéru.

„Nezbývá moc času. Mistře, určitě už jste Luo Xianxian našel, vidíte?“

Mluvil tiše, obrácený k němu a bez přemýšlení, vedený jen strachem, sevřel svou rukou Chu Wanningovu ledově studenou dlaň, neuvědomil si ani, co to dělá.

„Brzy ...“

Právě v tu chvíli se na zem vedle Xue Menga snesl i Shi Mei a mnozí další a shromáždili se okolo. Když se rozhlédl kolem, uviděl dvojici, která stála před bariérou a držela se za ruce. Ztuhl na místě, zbledl, potom se hryzl do rtu a odvrátil pohled.

93. kapitola - Kdo se opováží vtáhnout ruku mistra Jeho Výsostí!

Chu Wanningova duše bloudila za magickou hradbou.

Kamkoli se obrátil, potkával jen zástupy duchů a ožvlých mrtvol. Všechna ta mrtvá, zmrzačená těla měla jedno společné – všem ji před smrtí vytrhli srdce z těla. V hrudích měli prázdné díry, ze kterých občas vysely ven provazce cév a kusy svalů, jiní chodili s obnaženými žebry.

Chu Wanning tušil, že to musí mít nějaký účel, ale ochranná bariéra každým okamžikem slábla a on si nemohl dovolit promeškat ani chvíli. Spěšně se vydal k domu rodiny Chen.

Před domem uviděl čtyři velké kotle, vysoké asi do pasu, umístěné ve směru čtyř světových stran, ze kterých vycházela pára, která stále houstla. Pára neměla obvyklou bílou barvu, ale byla zbarvená červeně, modře, hnědě a zlatě. Pod kotly hořely ohně a každý byl až po okraj plný krve, když přišel blíž, uviděl, že v bublající krvi se vaří kusy rudého masa. Lidská srdce!

Kotle byly plné srdcí vyrvaných z těl mrtvých!

„Věž vystavěná ze zrnek písku ...“ zašeptal Chu Wanning.

Teď pochopil, proč, přestože pátrali mnoho dní, nemohli najít ani stopu po tom, že by ten člověk usiloval o získání duchovní esence – vůbec jim nepřišlo na mysl, že ten zrudlý šílenec zajde tak daleko!

Té technice se říkalo „věž vystavěná ze zrnek písku“, získala se a shromáždila srdce stovek lidí s převahou stejného živlu. Díky zlé vůli mrtvých, byla výsledná síla – byť ne tolik jako v případě duchovní esence – po krátkou dobu dost značná.

Ale proč Motýlí město?

Proč Luo Xianxian ...

Prošel branou Chenova domu; dvůr, síně i každá pokoj byly ve strašném nepořádku, všude se povalovaly hromady zpřeházených věcí. Našel obchodníka Chena i s manželkou; oba viseli na stropním trámu a oběma jim chybělo srdce. Na rozdíl od jiných obyvatel města je však nikdo neoživil. Nějaká zuřivá síla jejich těla od pasu dolů rozerval na cáry, které už nohy nepřipomínaly ani trochu.

Křížem krážem prošel hlavní síň, ale Luo Xianxian nenašel. Kráčel dál, došel do síně předků a tam uviděl, že před každou pamětní tabulkou stojí mísa s kusy masa, jako obětinou. Podíval se zblízka, v míse ležela rozmáčkнутá oční bulva, článek prstu ...

Chu Wanning cítil, jak ho přemáhá nevolnost a byl právě na odchodu, když odněkud shora zazněl skřípavý smích. Vzhlédnul; svíčky v papírových lampiónech se jedna po druhé rozsvěcely.

Na trámu nahoře u stropu seděla Luo Xianxian, oblečená v zářivě červených svatebních šatech, houpala svými malými nožkami, které vypadaly jako vyřezané z nefritu a zamyšleně si prohlížela Chu Wanninga.

„Oho, vy jste mě našel.“

Zachichotala se; Luo Xianxian vypadala úplně stejně, ale za veselou tvář už není ta ostýchavá dívka, se kterou se Chu Wanning tehdy setkal. Je pyšná, krutá a bez zábran, spaluje jako plamen, oči má najednou tak veliké a téměř úplně kulaté a plane v nich rudé zlé světlo.

Luo Xianxian se proměnila v démona.

Tianwen lze použít k výslechu ducha jen jednou. Chu Wanning to už udělal, když přijel do Motýlího města vyhnat zlo poprvé a teď to znovu udělat nemůže. Jediné, o co se může pokusit, je potlačit démonickou přirozenost v její duši, obnovit její původní vědomí a zeptat se jí znovu.

„Luo Xianxian, proč jsi tu?“ řekl Chu Wanning. V rukávu si však schovával připravené kouzlo.

„Pfft,“ vyprskla ta křehká dívka. „Tak se mi zdá, že tobě do toho nic není.“

Chu Wanning zavrtěl hlavou, a zamračil se tak, až mu na čele mezi obočím vyskočila hluboká rýha, která připomínala jizvu.

„Tam v těch mísách, to je mladší bratr Chen Bo´huana?“

„Ó, to jen on,“ pronesla Luo Xianxian lhostejně. „Ale jen v té řadě nalevo. Vpravo je malá děvka jménem Yao.“

„Ze všech těch lidí tam to byla ona, kdo mi zkusil ukrást mého muže, dovolovala si, protože byla dcera prefekta. Ta si zasloužila, aby jí někdo nasekal na kusy!“

Luo Xianxian ztratila většinu vzpomínek a její povaha se už vůbec nepodobala tomu, jaká byla, když ještě žila. Nedokázala poznat, že ten muž, který tu stojí, je „bratříček Yanluo“, který ji kdysi pomstil.

Když Chu Wanning uslyšel, že snachu Yao postihl stejný osud, zamrazilo ho u srdce. Tiše se zeptal: „Potom tedy ... co se stalo s dcerkou Chenových?“

„Byla na mě hodná, nemohla jsem s ní naložit špatně.“

Luo Xianxian se usmála, rty měla jasně rudé, jako potřené krví.

Pohládila si břicho a stále s úsměvem prohlásila: „A proto skončila tady. Snědla jsem jí. Tak bude malá sestřička pořád se mnou a nikdo jí neublíží.“

„... Ty jsi se opravdu úplně zbláznila.“

Zatímco mluvil, z jeho dlaně vyšlehl záblesk oslepujícího světla a ozářil celou místnost. Překvapeně vykřikla, Chu Wanning vyskočil a zasáhl její čelo připraveným kouzlem.

Síň naplnilo vytí démona.

Chu Wanning jednal rychle a obratně, ihned vytáhl deset zlatých řetězů a spoutal ji.

Špičkami svých dlouhých, bledých prstů se dotknul středu jejího čela, z očí mu sršel oheň a blesky, byl zamračený jako nebe před bouří. Jeho drobné, světle růžové rty se rozevřely, jak začal odříkávat zaklínadlo.

Luo Xianxian vyvalila oči, z koutku úst jí vytékaly sliny, její půvabná tvář se stáhla v ohyzném šklebu a křičela: „Mlč! Nech mě na pokoji! Pomstila jsem se, co je na tom zlého!“

Chu Wanning si jejich výkřiků nevšímal, sklopil své chladné oči a špičky jeho prstů začaly zářit stále jasněji.

„Ááá!“ Luo Xianxian začala zuřivě řvát. „Nech mě být! Nech mě! Moje hlava! To bolí! Já už to nevydržím!“

Křičela a vyla, náhle však přestala, v očích jí zazářilo zlovolné rudé světélko a ušklíbla se.

Potměšile se usmála: „Tohle jsi chtěl slyšet?“

Fénixí oči se rozšířily, Chu Wanning odtáhl ruku a zároveň ustoupil.

Vyletělo něco bílého; právě v čas se vyhnul úderu trhání duše, kterým se ho pokusila zasáhnout Luo Xianxian, bílé hedvábí jeho šatů zavlálo, když v bezpečné vzdálenosti dopadl na verandu.

Luo Xianxian se pomalu postavila, nikde ani náznak předstírané agónie. Kouzlo očištění na ni vůbec nezabralo; naopak, zdálo se, že je ještě silnější než předtím!

„Ty sis myslel že tvoje ubohý kouzlo očištění mi něco udělá?“

Luo Xianxian se začala zlomyslně chechtat.

Pohltila jsem životní sílu tisíců lidí z města a brzy si vytvořím tělo z masa a kostí. Potom přivedu svého manžela zpátky z podsvětí, odejdeme odsud a nic už nás nikdy nerozdělí. Jak bych ti mohla dovolit, abys mi pokazil poslední krok?!"

Její původní povaha zmizela; vše na co se upínala, bylo přání zůstat navždy s Chen Bo 'huanem.

Chu Wanning dostal nápad.

„Kdo ti řekl, že tímhle způsobem můžeš kultivovat hmotné tělo?“ zeptal se jí tiše.

„Co je ti po tom?“

„Ať už to byl kdokoli, lhal ti,“ odpověděl chladně Chu Wanning. „Tvoje původní tělo už není, a jediný způsob, jak získat jiné, je podrobit se koloběhu převtělování. Neexistuje nic jako dosažení znovuzrození pohlcením životní síly tisíce lidí. Lhaním tě přiměl, abys zabila všechny lidi ve městě, aby on získal jejich srdce pro své vlastní záměry.“

Luo Xianxian vytřeštila oči: „To není možné! On by mi nelhal!“

„Kdo je on?“

„On ... on je ...“ Mumlala si pořád dokola, pak se chytila za hlavu a zavřeštěla: „Nevím! Nevím! Chci svoje tělo! Chci žít! Nechci umřít!!! On mi nelhal ... on mi nelhal ... to ty lžeš ... ano, ty lžeš!!!“

Červené hedvábí zašustilo a duch se s napřaženými rudými drápy rozehnal po Chu Wanninigovi.

V tu chvíli se z nebe ozvalo zlověstné burácení. Chu Wanning se vyhnul útoku Luo Xianxian a zadíval se k obloze, kde spatřil dlouhou, úzkou trhlinu v ochranné bariéře, kterou způsobil příval zlé energie proudící z Motýlího města. Z vnějšku sem trhlinou začalo prosakovat qi živých bytostí. Celé město se zaplnilo skřeky nemrtvých.

Bariéra se hroutí.

Čas mu téměř vypršel!

Pokud brzy neobnoví Xianxianino vědomí, bude ji muset zabít. A tak přijdou o klíč k té záhadě ...

Na vnější straně magické hradby se Li Wuxin zadíval na hrozivou trhlinu a zakřičel na Xue Zhengyonga: „Proč jsme ještě neopravili bariéru? Musíme ji spravit! Pokud povolí a odtamtud se vyřítí několik tisíc oživlých mrtvol, my už je nezastavíme!“

„Ještě chvíli!“ Xue Zhengyong se netvářil o nic méně ustaraně a na čele se mu perlily veliké krupěje potu. „Ještě to nechte, Yuheng je pořád uvnitř. Počkejte.“

Li Wuxin v duchu zaklel, mu srdce divoce bušilo při pohledu na bariéru, která byla prasklá jako vaječná skořápka. Podrážděně zakřičel: „Víte kolik nás to bude stát krve a životů, když se bariéra zhroutí? Jak se za to budete zodpovídat celému kultivačnímu světu? A kdy už dorazí další sekty?!"

Žák, který přinášel zprávy se potil strachem: „Osm velkých sekt shodně říká, že jde o vážnou věc, a než pošlou nějakou pomoc, musí to napřed ohlásit svým vůdcům a starší se o tom poradí.“

Li Wuxinova tvář potemněla: „A co sekta Rufeng? Vůdce sekty Nangong býval odvážný, určitě není takový zbabělec?“

„Ehm ...“ Žák nevěděl, co říci, ale komunikační talisman se rozzářil. Rozradostněně přečetl vzkaz: „Sekta Rufeng je na cestě! Právě přišla zpráva, že sem posílají své lidi!“

A opravdu, než by uvařil šálek čaje, obzor pokryly modré mraky. Když se přiblížily, ukázalo se, že to nejsou mraky, ale houf téměř o tisíce mužů zahalených v modrých pláštích s výšivkami volavek, kteří letěli na mečích v dokonale pravidelném útvaru.

A v jejich čele byli Nangong Si a Ye Wangxi.

Nangong Si jel na svém děsovlkovi Naobaijinovi, v ruce třímal nefritový luk a na zádech měl toulec plný šípů, vypadal úchvatně, v tváři měl však jasně vepsanou všechnu netrpělivost a domýšlivost mládí.

Ye Wanxi byl, stejně jako dříve, oblečený v černém, a přes ramena měl přehozený plášť ozdobený motivem volavky. K jeho vzhledu je možné dodat jen to, že ze sedmi dílů byl pohledný a ze tří dílů překrásný.

„Co to je?“

Nangong Si uviděl nedobrý stav magické hradby a okamžitě vybuchl hněvem, zuřivým pohledem přešel zástup po sobě, přeskočil ty, co pocházeli z hory Sisheng z dolní kultivační oblasti a zadíval se na vůdce sekty Bitan, kterého jediného považoval za osobu, která je alespoň trochu hodna, aby ji oslovil.

„Li Wuxine! To nevidíte tu trhlinu v bariéře? Co tu jen tak postáváte, to nevíte, jak ji máte zacelit?“

Li Wuxin byl sice starší než Nangong Si, jenže Nangong Si byl jediným dědicem největší a nejvýznamnější sekty světa kultivace, takže mu nezbylo nic než to s úsměvem trpně snášet, i když z těch výtek celý zrudl.

„Mladý pane Nangongu, vy to nemůžete vědět, ale bariéra se neopravuje jen kvůli tomu, že na tom trvá vůdce sekty Xue ...“

„Z hory Sisheng?“

Nangong Si úkosem pohlédl na Xue Zhengyonga, hlasitě odfrknul, možná tím chtěl dát najevo své pohrdání, možná měl jiný důvod.

Pak mávl rukou a obrátil se na svého pobočníka: „Seber se a zalep ten dřevý hrnec, z toho jejich žvanění jsem měl nejdřív dojem, že opravdu jde o něco vážného.“

Ye Wangxi se mu v tom pokusil zabránit: „Mladý pane ...“

Ale Nangong Si mu nevěnoval ani pohled. Ještě zvláštější byla přítomnost Song Qitong, která si zakrývala tvář vrstvou bílého hedvábí a klopila oči, vypadala stejně poslušně a upejpavě jako předtím, ale zdálo se, že tu není s Ye Wangxim, ale že doprovází Nangong Siho.

Sekta Rufeng jednala vždy rychle, a neposlouchala nikoho jiného nežli své vůdce. To platilo zejména pro Nangong Siho družinu. Začali jednat jako jeden muž, nevšímali si žádného vysvětlování a varování a začali hned vysílat kouzla, aby magickou hradbu opravili.

„Počkejte!“

Xue Zhengyong zabránil snahám čtyř nebo pěti lidí, jenže když se rozhlédl, už viděl dalšího, kterému se podařilo vytvořit magickou pečeť a vyslal ji jako proud modrého světla směrem k prasklině.

Xue Zhengyong smrtelně zbledl a vykřikl: „Yuhengu!“

Náhle se ozvalo hlasité prásk! Rozlétl se oblak jisker.

V poslední chvíli, kdy se magická pečeť už téměř dotkla pukliny, zasáhlo jí rudé světlo, jako úder červeného blesku.

Všechny hlavy se jako na povel otočily a všichni uviděli mladého muže, který v ruce držel velice dlouhou a ohebnou vrbovou haluz, vznášel se na svém meči a bránil bariéru. Vypadal příjemně a přátelsky, jako by ho obklopovala sluneční záře, ale oči měl tvrdé a nemilosrdné a žhnuly stejně jako lístky větévky, kterou držel v ruce a která planula světlem barvy krve; s praskotem z ní vyskakovaly jiskry.

Tam, vysoko ve vzduchu se Mo Ran hrozivě zamračil a zavrčel: „Neřekl jsem sakra, že se bariéry nikdo ani nedotkne? To jste všichni hluchý nebo blbý?“

Chu Wanninga nesnáší, ale to je věc jenom jich dvou. Ať už to má být v tomto životě, nebo v tom minulém, nikdy nedovolí, aby Chu Wanningovi někdo jen zkřivil vlas.

Jak už řekl – jen on má právo zabít toho, koho nenávidí, jen on má právo ho mučit, jen on má právo ho zničit.

V záchvatu hněvu nedokázal ovládnout svou někdejší krvežíznivou zuřivost, ta teď číselo z každého jeho hnutí a ničila obraz veselého a lehkomyšlného mladíka, kterým se zdál být.

Xue Zhegyong, Xue Meng i Shi Mei byli tím neznámým Mo Ranem ohromeni, o sektě Rufeng ani nemluvě.

94. kapitola - Jeho Výsost znovu spatří Nebeskou puklínu

Nangong Si vypadal velmi rozladěně, jeho pohled spaloval jako roztavené, tekuté železo. Chvilí se rozhlížel a pak se zadíval na Mo Ranovu magickou zbraň, které žhnula rudým světlem.

„Kdo je to?“

„To je mladý pán z hory Sisheng, příjmením Mo,“ odpověděl Ye Wangxi.

„Mo?“ Nangong Si se mírně zamračil. „To je ten, co ho před pár lety sebrali někde na ulici?“

„Hm.“

Nangong Si se úkosem zadíval na Ye Wangxiho. „Vy se s ním znáte?“

„V Prameni broskvových květů jsme měli společné ubytování.“

Nangong Si se jízlivě ušklíbl. Kdo ví, co to mělo znamenat, ale když Ye Wangxi viděl ten úšklebek, krásná tvář mu pobledla, sklopil oči, sevřel rty a dál jen mlčel.

„Když musel čekat, asi bych neměl dopustit, aby ztratil tvář. Je tak mladý a už ovládá duchovní zbraň. Rád bych viděl, co umí.“

Mo Ran neměl čas na to, aby se staral o sektu Rufeng. Otočil se, šaty na něm divoce vlály ve větru. Bariéra už praská, moc času nezbývá –

Chu Wanningu, to jsi ještě neskončil?

Šá! Ostré nehty Luo Xianxian rozervaly hedvábný závěs. Bílá látka se zatřepotala a kousky tkaniny se rozlétly jako tisíce sněhových vloček. Chu Wanning vycítil přítomnost něčeho důvěrně známého, ale nemohl přijít na to, co to je. Pak se mu rozšířily oči: „Tianwen?!“

Ne.

To není Tianwen.

Ale jak s ní zápasil, vnímal, jak z ní vychází energie, která byla neuvěřitelně podobná Tianwenu.

Závěsy uvnitř domu rodiny Chen byly jako pavučiny mlh, které polapily živou duši a démona. Když si vyměnili více než deset úderů, temnota v Chu Wanningově hlavě se rozplynula, zburcovala ho jasná myšlenka. Náhle všechno pochopil.

„Jíva trhající srdce ...“

Luo Xianxian byla dávno mrtvá, její tělo shořelo na popel. Když se tehdy chtěla vrátit, byla odkázaná na tělo paní Chen a nedávalo žádný smysl, proč se tentokrát objevila ve své vlastní podobě. Ten záhadný muž vzal vadnoucí větévku Jívy trhající srdce a vytvořil z ní dočasnou schránku pro její duši, a tím jí umožnil, aby se vrátila na svět.

Uvařená lidská srdce tam venku, stoupající oblaka páry. Kov, voda, oheň, země, tu čekaly na Xianxianino „dřevo“, na tělo z Jívy trhající srdce.

To tedy ten člověk zamýšlí!

Podstoupil všechnu tu námahu jenom proto, aby Luo Xianxian pomohl získat hmotné tělo z masa a krve, aby si přes hory mrtvých prokrestila cestu do říše duchů a mohla se znovu shledat s Chen Bo'huanem? Kdo by to pro ni mohl udělat?

Celá její rodina už zemřela.

Rodina ...

Někdo z rodiny!

Chu Wanningovou myslí něco zavířilo, horká krev se mu divoce rozproudila. Najednou si vzpomněl, že tehdy, když Luo Xianxian poprvé potkal, mu něco řekla –

Ona měla bratra, který před mnoha lety zmizel.

Byl to on?

„Každý, kdo se mi postaví do cesty, zemře.“

Luo Xianxian měla skutečné tělo, Chu Wanning byl živou duší. Její duchovní síla se nemohla rovnat té jeho, ale právě teď zápasili jako nehmotný s hmotným. V dalším okamžiku její krvavě rudé drápy sekly po jeho srdci. Chu Wanning se jí vyhnul, aby neporanila jeho duši, pak natáhl ruku a dotkl se jejího čela.

„To je k ničemu. Můžeš to dělat, kolikrát budeš chtít, ale kouzlo očištění mi nemůže nic udělat!“ Divoce se smála, zaklonila hlavu, zavyla k nebi a začala svolávat všechny oživlé mrtvoly, které se ploužily po Motýlím městě.

„Poslouchejte mě, vy bludní duchové! Pospěšte sem a napojte se krví, vypijte ji všchnu, až do sucha!“

Ozvalo se děsivé vytí a skučení. Motýlí město se proměnilo v peklo. Krvežízniví nemrtví s vyrvanými srdci vyslyšeli její volání a hnali se k domu rodiny Chen.

Chodící mrtvoly se přihnaly jako povodeň, vřeštěly a hučely jako když se mořské vlny lámou ve vichřici. Výkřiky, ze kterých tuhla krev v žilách zněly jako válečný pokřik na bitevním poli, a byly slyšet všude, uvnitř i vně bariéry.

Kultivující na vnější straně magické hradby se otráslí hrůzou.

Uvnitř, osamoceně bojoval Chu Wanning.

Byl tu jen jeho stín, jeho samotná duše, bílý paprsek, který se vznáší před Luo Xianxian. Ta se vesele směje, v hlubinách jejích očí se skrývá šilenství a bída. Ten vznešený pán je podobný bambusu, jehož ani uprostřed zimy neztrácí svou zeleň; s neotřesitelným klidem se postavil stovkám duchů. Jen jeho tvář se zachmuřila a oči mu potemněly.

„Luo Xianxian, vzpomínáš si na to, co jsi mi kdysi řekla?“

„Co?“ Nečekala od něj takovou otázku, zaskočilo ji to.

Chu Wanning využil jejího zmatku, mávl svými širokými rukávy a vznesl se nad dvůr domu Chenů. Jeho hedvábné boty, které nešpinilo ani jediné smítko přistály na ohnutém černém trámu ze santalového dřeva, který se zvedal ze střechy.

„Kdysi jsi mi řekla, že jsi nikdy nechtěla, aby se z tebe stal zlý duch a také jsi řekla, že jsi nechtěla nikomu ublížit.“

Hlas se mu zlomil. Ze všech stran zadul vítr.

Chu Wanning se rozhlédl a uviděl, že všech směrů se tlačí oživlé mrtvoly. Mírně nakrčil čelo a mávl širokým rukávem. Prokletý, nepozemský vítr vzdouval šat té živé duše. V jeho dlaních zazářilo zlaté světlo.

„Prosím, odpusťte.“

Ze země náhle začaly vyrážet tisíce vrbových větévek.

Ulice Motýlího města zalila krev, mrtvá těla pokryla zem, země rozpučela, jak jí jeden za druhým prorážely a rozrývaly silné kořeny vrb. Vydávaly oslňující zlaté světlo a vypadaly jako tisíce zlatých řetězů, které spoutávaly prchající mrtvoly.

Chu Wanning měl zavžené oči, jeho dlouhé vlasy tvořily rozcuchanou zmeť, která se zmítala před tváří chladnou jako potok z tajícího sněhu.

„Tianwene, deset tisíc rakví,“ zazněl ponuře jeho hlas.

Pak se jeho oči otevřely; svítily jako plamen.

Porost smutečních vrb se rozzářil, vyrašil nespočet svíjejících se větévek, porost stále houstl a stal se pastí pro ty chodící mrtvoly, které ještě stále křičely a zápasily. Pak se v kmeni každé vrby rozevřely pukliny, které se zvětšovaly, stromy vtáhly mrtvé do nitra svých kmenů a pak je tam nemilosrdně uvěznily.

Deset tisíc rakví.

Největší smuteční vrba vyrostla na dvoře domu rodiny Chen a rychlostí letícího šípku se snažila své větve ovinout okolo uhýbající Luo Xianxian. Jenomže tělo Luo Xianxian bylo vytvořené z Jívy trhající srdce; Jíva trhající srdce, Tianwen i Jinagui, pocházely ze stejného stromu, z odnoží, které Gouchen Vznesený přinesl z nebe na zem, a tak ani Deset tisíc rakví Tianwenu nedokázalo polapit drobný, rychlý stín Luo Xianxian.

Její zářivě červené šaty s vyšívaným zlatým fénixem se vzdouvaly jako jezerní vlny, obrovská vrba se po ní natahovala, rostla a rostla, až prorazila bariéru a vztyčila se vysoko k nebi.

Lidé, shromáždění vnější straně bariéry při pohledu na ten strom, který roste až do nebe jenom ohromeně mlčeli; ti, kteří byli obdařeni slabší duchovní silou to nedokázali snášet; z drtivé moci učeného mistra se jim podlamovaly nohy a oni padali na kolena.

Vrba, která vyrašila z Tianwenu rostla stále výš a výš, sahala tak vysoko, že se zdálo, že se brzy dotkne samého měsíce. Chu Wanning uvolnil tolik své duchovní síly jako dosud nikdy předtím; některým kultivujícím kolem Motýlího města dokonce tekly krvavé slzy a samotný Nangong Si se svou úrovní kultivace ztěžka dýchal, měl sevřenou hrud' a srdce mu zrychleně bušilo.

Nangong Si začal zuby: „Na hoře Sisheng mají někoho takového? To je starší Yuheng?“

Li Wuxin vedle něj byl klidný, konec konců byl hlavou sekty a dokázal ten nápor snášet. Mladý pane Nangongu, já vám říkám, že ten člověk je Chu Wanning!“

„Cože?!“

Nangong Si vypadal, jako by do něj udeřil hrom, bylo toho na něj už moc; začal vykašlávat krev.

„To je ... učený mistr Chu?“

„Mladý pane, raději se nesnažte mluvit.“

Ye Wangxi viděl, že je mu zle, natáhl ruku a stíchl dva body na energetických drahách Nangong Siho těla, aby mu zlepšil oběh qi. Nangong Si mu však neprojevil ani sebemenší vděčnost; hrubě ho od sebe odstrčil a setřel si krev ze rtů: „Nesahejte na mě.“

„Mladý pane Ye, dovolte.“

Song Qitong jako hostina motýlo-kosté krásy tu netrpěla tolik jako jiní. Předstoupila elegantními krůčky, a když se zadívala na Ye Wangxiho, byly její oči byly krásné a vystrašené a mluvila téměř šeptem.

Zdálo se však, že Ye Wangxi už není tak přátelský, jako když se poprvé setkali; ve skutečnosti jí přehlížel.

Když se k ní obrátil zády, Song Qitong se svými usazenými očima zadívala na Nangong Siho. Nangong Si se k ní choval mnohem lépe než zpočátku, ale také ji odmítl.

„Nepotřebuji vaši pomoc, jen mne překvapil někdo, koho jsem už mnoho let neviděl. Nejsem až tolik slabý, ale pokud můžete, pomozte ostatním.“

Tam, kde byl, si Mo Ran nevšímal ničeho, co se dělo mezi Song Qitong a dvěma mladými pány ze sekty Rufeng.

Snesl se k Chu Wanningovu prázdnému tělu, zvedl hlavu jen aby viděl, jak Chu Wanningova duše bojuje s Luo Xianxian. Pak uviděl, jak byly chodící mrtvolky polapeny v kmenech tisíců vrby, a jeho srdci i mysli to přineslo tíseň a neklid.

Je jasné, že použití takového kouzla i za běžných okolností vede k vyčerpání nesmírného množství duchovní síly. Navíc Chu Wanningova duše teď ani není v jeho těle.

Jak silný vlastně je ...

Ale než mohl přemýšlet dál, ozval se pronikavý výkřik. Jíva trhající srdce už nedokázala Tianwen dál odrážet a pod měsícem, který stál vysoko na nebi nakonec Luo Xianxian spoutala vrbová ratolest, ze které okamžitě vyrašily silné olistěné větve a uvěznily ji. Obrovitý, do nebe sahající strom ji pohltil ve své puklině a vrba, která už se dotýkala oblaků, se zmenšovala a zkracovala, až nakonec byla stejně vysoká jako obyčejné staré a velké stromy.

Bariéra byla nyní úplně rozbitá, ale protože chodící mrtvoly byly zajaté díky Tianwenu a kouzlu deseti tisíců rakví, nehrozilo, žádné bezprostřední nebezpečí.

Xue Zhengyong se neodvážil polevit v ostražitosti a nařídil části lidí z hory Sisheng, aby každou vrbu pro jistotu hlídali. Další se přidali k zástupu, který mířil na dvůr domu rodiny Chen. Protože situace byla naléhavá, Mo Ran nepřemýšlel, okamžitě popadl Chu Wanningovo studené tělo a zamířil tam také.

Když dorazili na místo, vrba, která věznila Luo Xianxian se už proměnila v pevnou rakev. Ona ležela uvnitř a chvílemi vypadala zuřivě a chvílemi smutně, oči měla občas zlé a občas plné žalu.

Z jejích rtů střídavě vycházely dva hlasy, jeden naplněný záští a šílenstvím křičel: „Proč mě držíte? Proč mě držíte!! Všichni si zasloužíte smrt! Všichni!!“

Druhý hlas byl mírný a bezmocný: „Bratříčku Yanluo, to jsi ty ... ty jsi přišel? Prosím tě, prosím ... zachraň mě ... já nechci ubližovat lidem... Prosím.“

Ty dva hlasy se střídaly, nakonec však zmlkly a rakev byla tichá.

V tu dobu už Chu Wanningově živé duši docházela duchovní energie, sotva se držel při vědomí. Přesto ještě už silou vůle pokračoval. Prsty se dotknul čela mladé ženy ležící v rakvi. „Kdo jsi?“

Démonka pomalu otevřela oči, ty stále rudě žhnuly.

„To je špatné!“ vyhrknul Li Wuxin.

Chtěl se vrhnout vpřed a dívku usmrtit, avšak Chu Wanning napřáhl prst, udeřil blesk a zastavil jeho kroky.

„Chu Wanningu, vy ...!“

Chu Wanning si ho nevnímal a jen se díval, jak ta křehká dívka pomalu vstává z rakve. Otevřela krvavě červené oči, ale nebyl v nich už ani náznak touhy zabíjet, místo toho byly plné strachu a zmatku a ona tiše odpověděla: „Já jsem Luo Xianxian.“

Když Chu Wanning slyšel její odpověď ulehčeně vydechl, zavřel oči a nechal svou živou duši odejít.

Jen o malou chvíli později sebou muž v Mo Ranově náruči slabě trhl. Mo Ran ho rychle položil na zem, a opřel ho o sloup. Sklonil se k němu, kolenem se dotknul země a řekl: „Mistře, jste zpátky?“

Chu Wanningovy fénixí oči byly zamřené a chvíli trvalo, než pomalu zaostřil zrak. Zadíval se na Mo Rana. Vyčerpal příliš mnoho duchovní síly a měl slabé zlaté jádro, takže vypadal ochable, jeho tvář byla stále stejně bledá, jako když neměl duši v těle.

„A...“ odpověděl Chu Wanning, opřel se o sloup a s námahou se zvedl.

Pomalými kroky došel k Luo Xianxian a zadíval se na ní.

Luo Xianxian otevřela svá drobná ústa a nevěřícně si ho prohlížela. „Bratříčku Yanluo, proč jsem tady? Co ... co se to stalo?“

„Jedno po druhém.“

Chu Wanning byl sice tělesně slabý, jeho zrak byl ostrý a jasný a šel přímo k věci. „Pověz mi, kdo vytvořil tvé tělo? Je to moc důležité. Vzpomínáš si na to?“

„Já ...“

Chu Wanning čekal, ale byl napjatý a zarýval nehty do kamene sloupu, až si je málem zlámal.

„Já nevím jistě, vzpomínám si na nějaké útržky ...“ mumlala Luo Xianxian. „Byl to nějaký muž, on ... on ...“

Xue Meng který stál nedaleko už byl netrpělivý: „Dělej, mysl!“

Luo Xianxian se horlivě snažila vzpomínat: „Všechno z té doby mám jako v mlze, nevidím jeho tvář jasně, ale vybavuji si jeho hlas, mluví severním nářečím ... asi ... asi...“

„Ach!“ vykřikla, ve tváři strach. „Už si vzpomínám! Je to on! On! Ty pomeranče! Zloděj pomerančů!!“

„Co je to za nesmysl, jaký pomeranče ...“ brblal Xue Meng.

Chu Wanning to však okamžitě pochopil – byl to blázen na kterého narazila jako malé děvčátko, ten, kdo pokácel pomerančovník.“

„Byl jednou jeden člověk z Linyi a když mu bylo dvacet let, jeho srdce zemřelo.“

Kdo to jenom byl ...

Linyi, to by mohla být sekta Rufeng, že?

Byl to ...

Právě v ten okamžik se oblohou rozlehlo hlasité hřmění a šachová formace Zhenlong, která pokrývala celou oblohu nad Motýlím městem se rozzářila rudým světlem.

„To je zlé!“ vykřikl Xue Zhegyong. „Pozor na deset tisíc rakví! Tvůrce formace nejspíš teprve teď zjistil, že se něco děje!!“

Písek a suť se začaly zvedat, ze všech stran proudily prach a kouř. Všichni kultivující byli ve střehu, stáli zády k sobě, vytasené meče svírali v rukách.

Chu Wanningovy oči potemněly. Obrátil se k Luo Xianxian: „Pospěš si! V těle máš bílý šachový kámen, který tem vložil ten muž, nenech se už od něj ovládat. Pomohu ti jej odstranit. Jakmile bílý šachový kámen vypadne, musíš okamžitě odejít. Jdi do podsvětí a vrať se do kruhu znovuzrození, nesmíš už prodlévat v říši smrtelníků!“

Chu Wanning se zarazil. Zamrazilo ho na zátylku, před očima se mu udělaly mžítky. Jeho tělo vycítilo nebezpečí, a tak zakřičel na Luo Xianxian: „Rychle jdi!“

Bylo však už příliš pozdě.

„Áááá!!!“

Zazněl ostrý výkřik. Ze středu šachové formace Zhenlong na obloze se vylilo rudé světlo a jako blesk dopadlo na tělo Luo Xianxian stvořené z vrbové větévky.

Ozvalo se hluboké hučení.

K obloze se natáhly vysoké plameny.

Luo Xianxian. Postavu dívky rychle pohltila záplava ohně a jen o chvíli později se duše jako chomáček vůně vznesla k obloze a spojila se s těžkými oblaky kouře, které páchly spáleninou. Duše se rozpustila v kouři, kouř a duše tvořily jedinou bytost.

Z místa, kde ještě před okamžikem stála Xianxian Luo se k nebi zvedl proud nefritově zeleného světla.

„Duchovní esence živlu dřeva?!“

Chu Wanning zbledl a oči mu ztvrdly. Mýlil se – celou dobu se mýlil! Luo Xianxian, když ještě žila, byla někým, kdo měl velmi silnou duchovní sílu živlu dřeva. Muž v pozadí se nepokoušel posílit živlu dřeva Jívy trhající srdce použitím kovu, ohně, vody a země, ale namísto toho čekal, až se nahromadí dostatek negativní, záštiplné energie, aby v podobě blesku zasáhla tělo Luo Xianxian a její duch plný zloby a nenávisti se stal dočasným zdrojem životní energie pro Jívu trvajícím srdce!

Kov, dřevo, voda, oheň, země, všech pět živlů je nyní pohromadě. Teď může uskutečnit to, co zamýšlel...

Chu Wanning zvedl hlavu k obloze. Všichni sledovali oblohu. Všechno zastavilo; všechno v ten okamžik ztichlo.

A pak...

Země se začala otřásat.

Bylo to vlastně stejné, jako to, co už viděli v iluzi starého Lí'anu, vytvořené v Prameni broskvových květů.

Nad Motýlím městem se v nebi otevřela obrovská černo-purpurová puklina. Zdálo se, že uvnitř ni je jenom nekonečný chaos, ohavnost a zlo, jako by sám ďábel pomalu otvíral své oko.

Li Wuxin ukázal prstem na puklinu a přeskakujícím hlasem zaječel: „Nekonečná pekla! Hradba nekonečných pekel... je proražena!“

„Nebeská klenba nad Motýlím městem je rozervána, brána říše duchů a démonů je otevřená!“

95. kapitola - Neštěstí minulého života Jeho Výsosti

Ta tenká vrstva, která oddělovala světy jin a jang už dávno nebyla ta mohutná hradba z dávných dob, občasná praskliny a mezery v ní byly úplně běžné a v kultivačním světě rozhodně nezpůsobovaly žádný poplach. Ale právě teď se nebem proklubalo krvavě červené oko, které zalilo oblohu i zemi nepřírozenými přízračnými barvami, a vzduchem se vznášel prach.

Nebeská puklina představovala neštěstí, jaké přichází jednou za pokolení.

Kromě Mo Rana nikdo z přítomných takovou obrovskou katastrofu neprožil. A tak všichni, ať už to byl bělovlasý Li Wuxin, Xue Zhengyong, který prošel bez počtem bitev, sekta Rufeng z horní kultivační oblasti, nebo hora Sisheng z dolní kultivační oblasti, každý z tisícovky lidí přímo tady, byl jako omráčený a úplně bezradný.

Mo Ran byl vyděšený ještě víc než oni, jako by do něj uhodil hrom, cítil, jak se přes něj přelévá ohavný zápach krve z minulého života, kruté zabíjení, nekonečné krveprolití –

Bylo to tohle! Stejná Nebeská puklina!

V minulém životě Shi Mei zemřel tady. Společně s Chu Wannigem opravovali bariéru, ale protože měl málo duchovní síly, zaútočily na něj hordy démonů a duchů, kteří se na něj sesypali shora ...

Ale to se ještě nemělo stát, měly zbývat ještě celé tři roky! Mo Ran s tak jasně pamatoval tu prosněženou noc, - bylo to přímo po Novém roce, na sněhu ležely červené zbytky odpálených dělobuchů a raket, vzduch byl ještě slabě cítit kouřem ze střelného prachu. Stejně jako každý jiný předešlou noc slavil Nový rok a pěkně si přihnul vína Tusu.

Mo Ran, mírně opilý, vzhlednul. V měkkém teplém svitu svíčky vypadaly Shi Meiovy oči jako studánky, něžné a laskavé ať už se na něj díval odkudkoli.

Hora Sisheng ožila veselím a radostným smíchem.

Tehdy si myslel, že je to všechno báječné. I když se ani nepokusil dotknout toho, koho měl tak rád, byl úplně spokojený jen proto, že může být s ním a dívat se na něj, jak to právě dělal.

Oslavy skončily a žáci se v roztroušených skupinkách odcházeli. On odcházel ze Sálu Meng. Po společně se Shi Meiem, měsíční světlo se odráželo od sněhu a svítilo jim na cestu. Zdálo se, že Shi Meiovi je zima, tak si beze slova svléknul plášť a přehodil ho Shi Meiovi přes ramena. Víno mu dodalo odvalu, a tak mu věnoval víc delších pohledů než obvykle. Byl krásný jako čerstvě napadlý sníh, čistý a nedotčený.

„A Rane?“

„Hm?“

„Dnes si pil trochu přes míru.“

„Haha, vážně?“ Mo Ran se zasmál, ale smích mu odumřel na rtech.

Protože Shi Mei položil svoje studené dlaně na jeho obličej a jeho už tak uzardělé tváře zčervenaly ještě víc. Mo Ran široce otevřel oči a celé tělo se mu zachvělo.

Shi Mei s úsměvem řekl: „Hm, vidím, že ti stačí tři čísky a tvář máš hned celou rudou.“

„J... je mi jen trochu horko.“

Mo Ran si hloupě podrbl hlavu a tváře mu jen hořely. Tehdy mu to stačilo, mít prostě někoho rád, nepotřeboval, aby mu jeho city někdo opětoval, a neodvažoval se ani snít o tom, že by mohl dostat víc.

Jen se dotknul jeho tváře a on měl hned pocit, že mu nebesa požehnala, omámeně zíral a opustila ho řeč.

Tmavé oči se mu zalily slzami údivu a vděčnosti.

Popřáli si dobrou noc před ubytovnou studentů. Shi Mei se k němu před odchodem ještě jednou otočil, usmál se, zabalený v jeho plášti, stál na sněhu, ozářený měsícem.

„A Rane.“

Už odcházel, ale když uslyšel své jméno, okamžitě se otočil jako na obrtlíku, jako by se bál, aby něco nezmeškal.

„A-ano!“

„Díky za ten plášť.“

„To nic, stejně je mi horko!“

„A,“ Shi Meiův pohled byl ještě něžnější, tak vřelý, že by snad mohl zahnat celou tu dlouhou zimu. „A Rane, vlastně, já ...“

„Prásk!“

Někde v dálce vybuchnul ohňostroj.

Mo Ran nezaslechl, co Shi Mei řekl; možná že už neřekl vůbec nic.

Když bylo konečně ticho, Shi Mei už otvíral dveře do svého pokoje.

Mo Ran ustrašeně vykřikl: „Počkej, co jsi to teď řekl?“

Ale Shi Mei ho úplně nezvykle začal škádlit, zamrkal a odpověděl: „Pěkné věci se dají povědět jen jednou.“

„Shi Meii ...“

Ale ta okouzující osůbka odmítala mluvit o tom dál a za závěsem, který měl bránit pronikání chladu viděl jen dolní polovinu jeho půvabné tváře.

Ten lehoučký úsměv si Mo Ran pamatoval po celý zbytek života.

„Je pozdě, jdu spát. Možná ti to řeknu ráno, když se mi ještě bude chtít.“ Odmlčel se, měkké řasy se spustily jako lístky mimózy.

„Řeknu ti to potom ...“

Ale kdo mohl vědět, že ráno se objeví nebeská puklina. Nakonec Mo Ran nikdy neuslyšel, co Shi Mei řekl, a nejněžnější sen jeho života se obarvil do krvavě rudé barvy.

Kolikrát jenom snil o tom Shi Meiově úsměvu za zpola zataženým závěsem, o tom, jak byl krásný a něžný; nebyl si jistý, jestli si to jen nepředstavuje, ale měl dojem, že za tím úsměvem se skrývala bezbřehá náklonnost.

Po celý zbytek svého bolestného života čas od času snil zbytek toho snu. V tom snu mu Shi Mei řekl, že ho má rád a probouzel se s úsměvem, šťastný, tolik šťastný, že zapomněl, že Shi Mei je mrtvý a že se už nic nedá vrátit.

Šťastně se usmíval, když uvažoval, že po zbytek života může vymýšlet, co dobrého by svému miláčkovi uvařil, bylo to pro něj tak důležité, že tomu vymýšlení věnoval spoustu času.

Usmíval se a usmíval, tak dlouho až mu začaly téct slzy. Schoval si tvář do dlaní.

Nikdy se nedozvěděl, jaké slova tehdy na Nový rok odnesl vítr.

Těžká mračna se v délce tisíce mil protrhla, otevřela se nekonečná pekla. Puklinou začaly proudit mnohohlavé hordy zlých duchů a démonů jako voje, vyslané, aby dobyli město. Divoké výkřiky všude kolem Mo Rana ihned vytrhly z jeho vzpomínek.

Málem přišel o rozum, úzkostně křičel a prodíral zmateným, valícím se davem, strachem bez sebe a hledal...

„Shi Meii!!!“

„Shi Meii...!! Shi Mingjingu!!!“

„Kde jsi? Kde jsi!“

Nevím, proč se Nebeská puklina objevila o tři roky dříve.

Nevím, jestli tě, takový, jaký jsem teď, dokážu ochránit.

Ale nesnesu tě znovu vidět zraněného, nesnesu se znovu dívat na to, jak umíráš ...

Prosím, žij ...

Je to moje vina, že nejsem dost silný abych tě teď chránil, byl jsem hloupý, nepřemýšlel jsem, nepochopil jsem, že se může stát tohle, kde jsi...

„A Rane...“

Mezi řinčením zbraní zaslechl slabý hlas.

„Shi Meii!!“

Byl tam, vedle Xue Menga, kryl je proti útoku zlých duchů vodní clonou. Mo Ran se k němu rozběhl, nevnímal si ničeho jiného, hrdlo měl sevřené, oči zarudlé.

„Ty pitomej pse, pojd' sem a pomoz nám!“ Xue Meng bojoval jako deset mužů, ale přival mrtvých byl jako stoupající příliv, čelo se mu víc a víc rosilo potem a mezi zaťatými zuby syčel: „Dělej!“

Už nemusel říkat víc; Mo Ran vyskočil do vzduchu a objevil se záblesk rudého světla, jak Jiangui odpověděl na jeho výzvu.

Zamával vrbovou haluzí a magická zbraň jediným šlehnutím zničila celou řadu zlých duchů, kteří se okamžitě obrátili v prach. Mo Ran otočil hlavu a zakřičel na Shi Meie: „Zůstaň tady, schovej se za mnou!“

„Chci jít pomoci mistrovi...“

„To ne!!“ Ta slova Mo Rana zasáhla přímo do srdce!

V žádném případě tentokrát nedovolí, aby se Shi Mei během tohoto boje přiblížil k Chu Wanningovi.

Vzpomínky na minulý život mu splývaly s obrazy, které měl přímo před očima.

- Tenkrát řekl to samé.

„Chci jít pomoci mistrovi...“

„Dobře, jen běž, s mistrem budeš víc v bezpečí než tady, zůstaň s ním, on tě bude chránit.“
Směšné...

On tě bude chránit.

Chu Wanning, Chu Wanning, Mo Ran plánoval a promýšlel každou možnost, ale zapomněl, jaký člověk je Chu Wanning!

Studenokrevný a bez srdce.

Má hlavu plnou „prostých lidí“, ale když umíral jeho vlastní žák, bylo mu to úplně jedno!

„Nechod' tam! On se o sebe dokáže postarat sám!“

Byl otupělý z toho, jak se mu hlavě míchaly vzpomínky a výjevy ze dvou životů. S očima podlitýma krví zoufale křičel na Shi Meie: „Nikam nechod', zůstaň tady!“

„Ale mistr právě vyčerpá tolik duchovní síly...“

„On bude žít! Postarej se o sebe!“

Nasupil se, a ještě když mluvil, uštědřil kypící vlně nemrtvých další mocný úder, maso a krev se rozlétly a kousky mozků čvachtavě dopadly na zem. Jeho současná úroveň duchovní síly byla jen chabou ozvěnou toho, jakou byla v minulém životě, ale pohyby a údery mu zůstaly v krvi – vždyť jeho tělo prošlo tisíci bitev a utkal se s mistry jakými byli Ye Wangxi a Chu Wanning. Bude bojovat dál, nemá strach, ani když bude stát třeba proti miliónu nemrtvých.

Puklina v obloze se stále zvětšovala.

Démoni, kteří byli uvěznění stovky let v Nekonečných peklech, se lili do říše smrtelníků jako monzunový déšť, mísili se s oživými mrtvolami z Motýlího města, které se vysvobodili

z vrb díky přílivu energie jinu. Situace byla stále hrozivější a naprosto se vymkla jakékoli kontrole, bylo to chaotické a šílené, jako když se do kotle plného rozpáleného oleje nalije voda. Duchové a démoni se vrhali na živé jako hejna kobylek na obilná pole; členové sekty z hory Sisheng byli zvyklí na boj s démony a stále se drželi, ale to se nedalo říci o sektách Rufeng a Bitan; jejich kultivující stačili jen vykřiknout a hned tryskala krev!

Chu Wanning byl příliš daleko od Mo Rana, aby mohl vidět, jak to vypadá u něj. Mezi zástupy lidí zahlédl Ye Wangxiho a Nangong Siho. Ať už spolu vycházeli nebo ne, jejich styl boje byl nápadně podobný.

Uviděl, že Ye Wanxi odložil svůj meč a jako záblesk modrého přivolal dlouhý luk, Nangong Si už svůj luk, jako měsíční srpek držel v ruce. Vyměnili si pohledy a rychle přeskočili, každý si vzal na starosti jednu stranu, nasadili šípy, napjali tětivy a zamířili do nejhustších shluků ožvlých mrtvol.

Svist!

Vystřelili téměř zároveň, bílá pírková šípa zasvětila oblohou se zvukem husího kejhání. Šípy naplněné duchovní silou se v letu rozdělily na množství malých šipek a zasáhly všechny demony, kteří jim stáli v cestě...

Nangong Si, jak se zdálo, byl potěšen sám sebou a natáhl se pro další šíp. Toulec byl však prázdný.

„Už došly?“

„Tady.“

Než se stačil rozzlobit, Ye Wangxi mu hodil svazek šípů.

„Nikdy si jich nevezmete dost.“

„... Chm!“

Nangong Si pohrdlivě odfrknul, ale tady nebyl vhodný čas a místo odmítat takové nabídky, přijal šípy a oba se vrátili k vlastnímu boji.

Jako mávnutím proutku uběhla celá hodina; rozdrtily celé roje démonů, ale z říše duchů jich proudilo mnohem více, aby nahradili padlé.

Li Wuxin jediným úderem rozťal deset démonů, pak se otočil směrem k Xue Zhengyongovi a zakřičel: „V tomhle nemůžeme pokračovat do nekonečna, musíme opravit bariéru!“

Xue Zhengyong se zadíval na čtyři zlaté paprsky, které zářily v dálce, každý na jiné straně města. Zprudka vydechl a rozčileně odsekl: „To se snadno povídá, vy snad víte, jak opravit *tuhle* bariéru? Máte tu vůbec někoho, kdo o bariérách něco ví?“

„Já...“ Li Wuxin se zatvářil kysele. „Má sekta se nespécializuje na bariéry.“

„Tak kurva držte hubu! Kolik myslíte, že je tu Yuhengů? Chu Wanning právě drží čtyři kritické body, jinak by ti zatracení démoni už dávno prorazili hradbu kolem města a každého, kdo je v Shuzongu by to stálo krk! Když se my, kultivující, sotva držíme, jak by asi skončili obyčejní lidi!“

„Je lepší, když to odskáče Shuzong, než celý kultivační svět! Když nemáte nikoho, kdo by se teď vydat opravit nebeskou puklinu, celé se nám to vymkne z rukou!“

Když to Xue Zhengyong slyšel, vzplanul hněvem a mávl svým kovovým vějířem, aby vyvolal proti zlým duchům prudký vichr a při tom zdánlivě neúmyslně uhodil Li Wuxina do obličeje.

„A proč by lidé z dolní kultivační oblasti měli umírat, aby byla vzácná horní kultivační oblast v bezpečí?“

„Nepodsouvejte mi nic! Já jen říkám, že pro vyšší dobro je třeba přinést oběti! Kdyby se ta Nebeská puklina otevřela na území sekty Bitan, obětoval bych celou svou sektu, kdybych tím zachránil svět!“

„Jaká to slova, vznešený pane Li, ale jenom o něčem mluvit je tak snadné.“

Oči mu zasvítily a zakulatily se hněvem jako tygrovi, Xue Zhengyong zuřil tolik, až se rozesmál. „Brána do říše duchů a démonů je v mém Shuzhongu a není a nikdy nebude na území sekty Bitan, ať přejde tolik pokolení, kolik chce! Tak co, celá hora Sisheng se má obětovat třeba tisíckrát pro záchranu světa?! Co mi to tu vykládáte, vznešený pane Li?!“

Uvázli na mrtvém bodě, bojovali jeden s druhým i s démony a přízraky, když se na západním obzoru objevily záblesky sněhobílého světla. Než mohli vůbec zjistit, zda je to přítel nebo nepřítel, z mraků zazněl výbuch zvuků, jako bouře, hluk se rozléhal a odrážel a šířil jako potopa z nebes, jako déšť šípů – neviděli jedinou zbraň, ale měli pocit jako by se najednou všude kolem blýskaly čepele, jako by slyšeli ržání válečných ořů a viděli signální ohně na hradbách pevností.

„Palác Taxue z hory Kunlun!“

Xue Zhengyong trhul hlavou a vzhlédnul na šířící se sněhobílou záři. Už viděl že to je skutečně velké množství kultivujících, kteří letí na mečích, každý z nich je oblečený do hedvábné látky „zmrzlá mlha“, a kolem každého víří okvětní lístky broskvových květů. Všichni, ženy i muži byli půvabní a jemní jako mladičké dívky, jako by díky kultivační metodě, kterou používali, přestali ve dvaceti letech stárnout.

Z paláce Taxue jen někteří na mečích stáli, ostatní seděli, polovina jich v náruči držela loutny pipa, a druhá polovina měla na kolenou citery guqin, z oblohy zněla hudba, hlučná a bouřlivá, přesto jasná a plynulá, ze které démoni a nemrtví dole vřeštěli v nesnesitelné trýzni, nemohli jí však uniknout, jako by byli lapeni v neviditelné síti.

Muž v jejich čele měl ostré rysy, plavé vlasy a nefritově zelené oči. Měl na osobě hedvábné šaty barvy čerstvého sněhu, na hlavě nesl čelenku s přívěskem, který se třpytil jako kapka vody a z límce jeho šatů, jako stonek vonného, křehkého květu v porcelánové váze, čněl dlouhý a štíhlý krk. Kunlun, to byla studená, stále zasněžená krajina, a proto měl přes ramena a svůj hedvábný oděv přehozenou liščí kožešinu, které jeho vzhledu jen přidávala na eleganci.

V rukách držel nesmírně vzácnou pipu, svými štíhlými prsty probíral její struny, a přitom krčil čelo; při každém tónu kolem něj poletovaly broskvové květy.

„Mocné vichry vzdouvají čtyři moře, vody ctností jsou však vždy čiré; není třeba si navlékat zbroj, přesto dnes vítězství přijde.“

Melodie utichla, když se zadíval dolů na Xue Zhengyonga a ostatní, a právě se chystal promluvit, když se z dálky ozval řev: „Mei Hanxue! Ty špinavej pse, co tady děláš!“

Přihnal se Xue Meng, zastavil přímo pod Mei Hanxueovým mečem, zaklonil hlavu a pokřikoval dál: „Jak si mohl kunlunský palác Taxue dovolit poslat nám na pomoc takového nemožného blba?!“

Ye Wangxi se zadíval, co je to za hluk, a i on při pohledu na muže s pipou kolem kterého poletovaly květy jako sníh, neskrýval podráždění.

„... On?“

„Copak, nějaká vaše další známost?“ popíchnul ho Nangong Si.

„Neoznačoval by ho za svého známého,“ Ye Wangxi byl z přítomnosti Mei Hanxueho více než rozladěn, ale na rozdíl od Xue Menga, který mu nepokrytě spílal, se obrátil k odchodu a řekl: „Jednou jsem s ním bojoval.“

To probudilo Nangong Siho zvědavost: „Ach? Jaký je? Je dobrý?“

„Ha,“ ušklíbl se ledově Ye Wangxi: „Nechal za sebe bojovat ženy, jaký myslíte, že je?“

96. kapitola - Zášť Jeho Výsosti zrozená do tohoto života

Nebyl žádný div, že jím Ye Wangxi pohrdal; tento Mei Hanxue byl právě ten „mladý mistr“, který v Prameni broskvových květů koketoval snad s každou kultivující a vyvolal spoustu žárlivých půtek.

Nangong Si se nejprve domníval, že nový příchozí je zdatný bojovník, ale když se ukázalo, že to je jenom nějaký floutek, pro kterého je nejdůležitější pěkná tvářička, jeho zájem brzy vyprchal a vrátil se k probíhajícímu boji.

Mei Hanxue trochu pobouřeně sledoval Xue Menga, ale pak mu přestal věnovat pozornost, sklonil hlavu a jeho prsty se roztančily po strunách pipy. Když stovky kultivujících z paláce Taxue zaslechli tu melodii, rozlétli se do všech směrů...

„Oddíle guqinu, zahrajte Píseň Yao Gunag, oddíle pipy, spustte Tanec snímající kouzla.“

Na jeho rozkaz se hudba ihned změnila, byla nyní mocná a rychlá, tóny, které se nesly vzduchem se spojily v jeden halasný refrén, který trhal mraky.

Démoni a nemrtví přestali bojovat, místo toho stáli na místě s nataženými krky a prázdňými pohledy.

Když to Li Wuxin viděl, vzpomněl si, že z paláce Taxue na hoře Kunlun nepocházejí jen samí hudební mistři, ale i takoví, kteří něco vědí o opravování magických bariér. Radostně zvedl hlavu a zakřičel: „Vážený bratranče Meii, nevíte náhodou, jak spravit Nebeskou puklinu?“

Mei Hanxue přešel vesnický obhroublé oslovení „vážený bratranče“ a odpověděl: „Na Nebeskou puklinu Nekonečných pekél mé schopnosti nestačí.“

„Ach, tak...“ Li Wuxinovi pobledla tvář, mávnul rukávem a hluboce zavzdychal.

„Hanxue, a co bariéra okolo Motýlího města, s tou byste něco nesvedl?“

To řekl Xue Zhengyong. Hora Sisheng a palác Taxue spolu odjakživa dobře vycházely, proto, když Mei Hanxue uviděl známého staršího, zdvořile se uklonil a odvětil: „Mohu se o to pokusit.“

„Výborně!“ Xue Zhengyong tleskl rukama. „Hlíďte bariéru ze všech stran, zajistěte, aby démoni nepronikli ven a pošlete sem zpátky Yuhenga...“

„Staršího Yuhenga?“

„Á, ta moje paměť, zapomněl jsem, že jste Yuhenga dosud nepotkal. Jen žádný strach, až ho uvidíte, tak ho poznáte, prostě hledejte člověka, který teď udržuje bariéru.“

„Rozumím.“ Mei Hanxue, klidný a vyrovnaný, od svištěl na svém meči k okraji města jako zářivá létavice.

Nangong Si založil do svého luku tři šípy a vystřelil je do tří směrů zároveň. Tětiva zadrnčela a on uviděl, jak se Mei Hanxue rychle a lадně nese pryč, zatímco zbytek jeho lidí z paláce Taxue dál útočí na demony s pomocí hudby. Překvapeně se obrátil na Ye Wangxiho: „Ten člověk nakonec vypadá poměrně schopně, proč jste tvrdil, že je to jen hezounek, který za sebe nechává raději bojovat ženy?“

Ye Wangxi byl vyvedený z míry zrovna tak, ale démoni se právě teď sotva hýbali, což skýtalo příležitost jich pobít co nejvíce, takže neztrácel čas planým přemýšlením, a odpověděl jen: „Tehdy to působilo tak, jako by se vyhýbal střetnutí se mnou.“ Otočil se zpět čelem k nepříteli a víc už neřekl.

Na místě byly nyní čtyři z deseti velkých sekt, boj proti tomu, co se dralo z Nebeské pukliny se už nezdál být úplně beznadějný, nebyl však o nic méně hrůzný. Ačkoli přízraky na zemi znehybnila hudba z paláce Taxue, každým okamžikem jich z krvavého oka říše duchů a démonů proudilo mnohem více; ohlušivě vyli a vřeštěli. Síly paláce Taxue se nalézaly ve vzduchu, a protože hráli, nemohli se zároveň bránit. Démoni proto zaútočili na hráče na loutny a citery v oblacích.

Neměli jinou možnost než část svých oddílů vyčlenit pro obranu. Ochromující a exorcizující hudba tím pádem zeslábla a hordy démonů na zemi se začaly znovu hemžit jako mravenci.

A co hůř, brána do říše duchů a démonů se začala rozevírat víc a víc, někteří velmi mocní démoni pohltili dost jangové energie říše smrtelníků, takže přetrhali svá pouta a vnikli do tohoto světa také.

Ti už nebyli jako menší běsové předtím, zmocňovali se mrtvých těl i duší najednou a byli tak silní a zlovolní, že si s nimi průměrný kultivující nedokázal poradit sám. Opozdilci byli

smeteni jediným úderem, jejich hrudi rozervalý kostnaté pařáty. Ozvalo se bublavé mlaskání a tryskala krev, jak mocní démoni kultivujícím vyrvali z těl srdce plná duchovní síly a hladově se do nich zakusovali. Čerstvá krev potřísnila hnijící maso jejich tváří a stékala na zem.

Se zkrvavenými tlamami nacpanými masa démoni ještě zesílili, rozčísli zástupy kultivujících a jako tygři se pustili za svou budoucí kořistí.

Na zemi vypuklo peklo!

Xue Zhengyong zavelel: „Sešikujte se a udržujte postavení! Zůstaňte pohromadě a nerozbíhejte se! Někteří však ve strachu zmatkovali, vyděšeně pobíhali sem a tam, křičeli a plakali. Vzduch ztěžkl zápachem krve, démoni a přízraky se hnali jako povodeň a oživlé mrtvoly za nimi nijak nezaostávaly...

Nangong Si střílel šíp za šípem, a nakonec mu zbyl jen prázdný toulec, když se proti němu vyřítíl duch oběšence s rudým jazykem visícím z rozšklebených úst, pověsil se na něj a spár mu namířil přímo na prsa.

Ye Wangxi byl příliš daleko, když to spatřil; jeho obvykle klidná tvář rázem zpopelavěla: „A Si!!!“

„Mladý pane!“

Song Qiutong v okamžení přiskočila a bodla ducha oběšence mečem do paže. Jenže ještě nikdy nikoho nezabila, tím méně nějakého démona, ve strachu meč upustila a ten se zazvoněním dopadl na zem.

Duch oběšence na ni zuřivě zaútočil, Nangong Si spěšně vyměnil luk za meč, postavil se před ní a zařval: „Zmiz odsud, rychle!“

Song Qiutong se oči leskly slzami, když se sebe vypravila: „Sekta Rufeng mi zachránila život, jak bych jen mohla odejít...“

Nangong Si neměl mnoho zkušeností s tím, jak jednat s ženami, ale když viděl, že přes všechnu křehkost jí v očích plane odhodlání, sevřelo se mu srdce. V duchu zaklel a hlasitě vykřiknul: „Ye Wangxi!“

Ye Wangxi přiběhl, od hlavy k patě pokrytý krví, na krásné tváři špínu. Popadl Song Qiutong za paži a nelaskavě pronesl: „Najděte bratra Qina a držte se u něj.“

„Já nikam nejdu, mohu pomoci tady,“ prosila. „Mladý pane, dovolte mi zůstat ve vaší blízkosti.“

„Ye Wanxi, budete na ní dávat pozor!“

Ye Wangxiho tvář okamžitě potemněla; při svém zdvořilém a šlechetném vystupování dával takový hněv najevo jen zřídka.

„Nangong Si,“ řekl a každá hláska se chvěla. „Vy jste musel přijít o rozum.“

Pak, aniž těm dvěma věnoval pozornost, vzal svůj meč a vrhnul se mezi valící se masu nemrtvých.

Objevovalo se stále víc a víc mocnějších démonů, kteří rozdělili zástup s lehkostí ostrého nože, který otevře rybí břicho a seškrábe šupiny, ty se stříbřitě zalesknou a ulepené od krve padají jedna za druhou na zem.

Každý byl odkázaný sám na sebe. Démoni obklopili živé a neměli v úmyslu nic jiného, než je sežrat a odvléci do Nekonečných pekel. Mo Ran, Xue Meng a Shi Mei spolu bojovali bok po boku proti stvůrám, které se valily ze všech stran. Kruh kolem nich se však stále zužoval. Ozval se vlhký zvuk, jak Xue Meng jednomu běsovi uťal paže a smrdutá krev vystříkla několik stop do vzduchu.

Když útočící démoni poznali, že ten je silný, obklopili na místo něj Shi Meie. Shi Mei se snažil vytvořit magickou pečeť, ale jeho duchovní energie už byla téměř vyčerpaná, a tak pečeť jen poblikávala...

Mo Ran chápal, že už se dlouho neudrží a rychle se rozhodl: „Shi Mei, vytvoř magický štít. Xue Mengu schovej se za něj.“

„Co?“ Xue Meng se okamžitě rozčílil. „Tím chceš říct, že sem nějaká chudinka?!“

„Poslouchej a udělej to! To ti ještě záleží na tom, jak vypadáš? Podívej se kolem, to si myslíš, že všechny ty démony dokážeme zabít?“

„A Rane, co chceš dělat?“ zeptal se Shi Mei.

„Nevyptávej se a udělej, co ti říkám.“ Mo Ran zjemnil svůj tón: „Bude to dobré.“

Kruh okolo nich se zúžil ještě víc.

„Rychle, už není čas,“ naléhal Mo Ran.

Shi Mei změnil zaklínadlo i gesta, která dělal rukama a kolem něj i Xue Menga se rozzářila koule ochranného modrého světla. Když Mo Ran viděl, že štít je hotový, vytáhl nůž, kterou měl ukrytý v rukávu, přejel si jím po dlani a zkropil štít vlastní krví, aby na něm zanechal svou vlastní duchovní energii. Pak sklopil zrak a tiše řekl: „Do práce!“

Na to Jingui zahořel jasným světlem, každý lístek se rozsvítil šarlatovým svitem duchovní síly, vrbová ratolest se rázem prodloužila o desítky stop a místo lístků jako by z ní vyrůstaly ostré dýky. Mo Ran zavřel oči a vzpomínal, jak Chu Wanning zahajoval svou smrtící techniku. Když je znovu otevřel, v očích se mu odrážely obličejové tváře blízkých se démonů.

Švihnul Jianguiem vysoko k obloze; haluz vybuchla ohnivými jiskrami, které padaly dolů jako déšť.

Mo Ran vymrštil paži, rukáv se vzedmul vánkem.

V ten okamžik si představoval, jak jeho postava splývá s tou Chu Wanningovou a oba se pohybují v dokonalém souladu.

„Vítr.“

Síla, co dokáže zpusťit zemi a třeba i stáhnout oblaka dolů z nebe!

Xue Meng a Shi Mei za Mo Ranovými zády viděli vykvétat červené světlo, jako obrovský pekelný lotos

Přízračná vichřice bičovala zem, jak se Jiangu i v Mo Ranově ruce se proměnil v rozmazanou skvrnu, vyhazovala do vzduchu oblaka prachu a písku, neodolatelná síla vtahovala bezpočet zlých bésů do větrného víru a drtila je na kaši!

To byl, k vyčištění dané oblasti, Chu Wanningův „vítr.“

Mo Ran se ho naučil opravdu dobře.

Když se prach zase usadil, nebylo tam nic.

Mo Ran se ohlédl, Xue Meng i Shi Mei vypadali otřeseně, neměl však ani chvilku, aby jásal. Měl jenom pocit, že jeho schopnosti jsou příliš vzdálené tomu, co by právě teď potřeboval – kdyby měl svou bývalou kultivační úroveň, něco tak nicotného jako průlom do říše duchů a démonů by mu ani nestálo za řeč.

„Podívejte, tam!“ zakřičel někdo.

Všichni zvedli hlavy a viděli, jak se blíží několik oddílů, přilétají na mečích z různých směrů, každá skupina má jiné oděvy a obklopuje ji jiná duchovní síla. Nebeská puklina do Nekonečných pekel donutila sekty horní kultivační oblasti jednat. Zářící meče se snášely k zemi a přinášely velké množství posil – byli tam okouzlující kultivující z ostrova Linling i přísní a důstojní mniši z chrámu Wubei.

Konečně tu bylo deset velkých sekt.

I když na zem stále proudila nekonečná záplava stále mocnějších démonů, díky příchodu posil už nebyli v takové výrazné nevýhodě.

Ve stejnou dobu Chu Wanning a Mei Hanxue dokončili přenos energie a barva bariéry ve směrech čtyř světových stran se změnila ze zlaté na modrou.

Mei Hanxue nyní střežil hranice hradby a Chu Wanning se jako vítr rozletěl do středu bitvy a přistál přímo tam, kde probíhaly nejtěžší boje.

Zadíval se na puklinu na obloze, která teď byla úplně otevřená, až bylo možné cítit, jak se z ní valí děsivá, zlá síla.

Vnímal moc a šílenství té bytosti, zdálo se, jako by vysála milióny duší ...

Je třeba bariéru okamžitě uzavřít a zapečetit, jinak se zlo uvězněné v Nekonečných peklech osvobodí a pronikne do říše smrtelníků!

Chu Wanning se nemohl ubránit přemítání o tom, o co vlastně jde osobě v pozadí toho všeho, když chce tento prašný svět proměnit v peklo?

Co chce?

„Mistře!“ volal ho úzkostně Shi Mei.

Chu Wanning se obrátil za hlasem.

Vzpomínky z minulého života znovu splývaly s tím, co měl právě před očima.

„Mistře!“

Shi Mei ho volal úplně stejně jako tenkrát.

Chu Wanning se obrátil za hlasem.

Shi Mei stál ve sněhu a lapal po dechu, pokrytý krví a špínou, ale v očích měl pevné odhodlání. „Mistr půjde spravit Nebeskou puklinu?“

„Hm.“

„Ale to ... to není nějaká obyčejná prasklina, to je průlom do Nekonečných pekel, jak to mistr dokáže sám?“

„Dovolte mi, ať vám pomůžu, v Prameni broskvových květů jsem se učil umění obrany, já nebudu mistrovi překážet.“

Jako by slyšel jejich rozhovor, který se odehrál před spoustou let, rozhovor, který rozhodl o životě a smrti.

Mo Ranovi ztuhla krev v žilách a točila se mu hlava. Náhle, bez varování, prudce odtáhnul Shi Meie za sebe, postrčil ho k Xue Mengovi a zakřičel: „Xue Zimingu, nespouštěj z něho oči! Dej na něj pozor!“

Xue Meng vyvalil oči: „Kam jdeš, ty pse?“

„Já ...“

Zvedl se vítr a unášel zápach krve.

Tentokrát ve větru netančí žádné sněhové vločky; alespoň něco je jinak než v minulém životě.

Bezmocně a bolestně pohlédl na Shi Meie, ucítil, jak se mu sevřelo srdce, ale pak ho zaplavila úleva.

Tu bariéru nemůže Chu Wanning opravit sám.

Jenže kromě jeho tři žáků nikdo nezná jeho kultivační metody, aby mohl pracovat společně s ním. Jeden z nich musí jít.

Ostrý vítr vanul nad bojištěm, nad mílemi strašných jatek.

Mo Ran si dodal odvahy a sevřel Shi Meie v náručí. Bylo to poprvé, kdy ho tak držel; chvíli ho objímal a potom ho odstrčil.

Shi Meii.

Tentokrát asi budu muset umřít já.

„Půjdu mistrovi pomáhat s uzavřením bariéry,“ řekl Mo Ran tónem, který nedával žádnou možnost něco namítat. Přivřel oči a věnoval Shi Meiovi dlouhý, významný pohled. Už mu bylo jedno, co si kdo bude myslet, bylo mu jedno, že je tu Xue Meng, že se může dočkat

odmítnutí. Čekal po dva životy a teď odchází a možná, že se už nikdy nevrátí. Stál v bodavém větru a přál si říci svému milovanému poslední slova.

„Shi Meii, vlastně, já ...“

Ale právě když otevřel ústa, jeho slova přehlušil vřískot démonů.

Ten náhlý popud náhle vyprchal, jako když žhnoucí láva prudce zchladne.

„A Rane, chtěl jsi mi něco říct?“

Před Mo Ranovýmá očima proletěl obraz z minulého života; přes napůl zatažený závěs viděl Shi Meiův lehký úsměv.

Jak to jenom bylo kruté.

Ten obraz s ním zůstal, celý život až do smrti, a kamkoli obrátil oči, stále jej viděl.

Mo Ran se zazubil; koutky očí mu zrudly.

„Na tom nesejde. Pěkné věci se nedají povědět dvakrát.“

„Ty ...“

„Půjdu teď pomoci mistrovi. Možná ti to řeknu .... až se vrátím, když se mi ještě bude chtít.“ Na tvářích měl hluboké dolíčky, v očích samou lásku. „Řeknu ti to potom ...“

Otočil se a šel za Chu Wanningem.

Shi Mei teď nezemře.

Přinejmenším nezemře před jeho očima.

Mo Ran měl najednou pocit, jako by obloha byla mnohem větší a země širší. Myslel si, že ta postava před ním, v bílých vzdouvajících se šatech, ohlašuje konec jeho druhého života.

Jeho mistr, kterému leží na srdci celý svět.

A když Shi Mei ležel a umíral, Chu Wanning se necitelně rozhodl odejít, aby dokončil uzavření bariéry, aby zapudil duchy a demony.

Tentokrát s ním půjde opravit bariéru on. Chu Wanning jím přece tolik pohrdá, tak moc ho nesnáší, že přece není žádná možnost, aby vsadil svou pověst Beidoua nesmrtelnosti kvůli životu někoho tak bezvýznamného jako je on.

„Mistře.“

Stanul před ním, Jianguí v jeho ruce jasně zářil.

Bariéra půjde opravit jen ztěžka, dovolte, abych vám pomohl.

Situace byla zoufalá; Chu Wanning se na něj zadíval s tichým souhlasem. Vyšplhal na nejvyšší střechu domu rodiny Chen; Mo Ran ho následoval.

„Vytvoříme oddělovací bariéru,“ řekl Chu Wanning.

Mo Ran se poslušně řídil jeho pokyny a zvedl ruce současně s ním, prsty pravé i levé ruky jich obou kreslily svítící zpečeť oddělovací bariéry.

„Zaklínadlo!“

Současně vyslovili zaklínadlo a z jejich těl vyšel proud duchovní síly, rozprostřela se zlatorudá bariéra. Každý démon, který se bariéru dotkne jen zavřeští jako by se spálil a uprchne zpět do oka říše duchů a démonů. Za krátký okamžik byla bariéra jasnější a zářivější a pod nohama se jim zhmotnily dva sloupy v podobě svinutých draků vytvořené z duchovní energie a oba muže vynesly vysoko do nebe.

Za zlatým a šarlatovým svitem bariéry se pomalu blížilo přízračné oko, zlí duchové však začali běsnit, jako by se odmítali vzdát.

Každým coulem, co se blížili k puklině se z ní temná síla valila mocněji a když se přiblížili asi na míli, bylo to zlo téměř hmatatelné.

Ve svém znovuzrozeném těle to Mo Ran pociťoval jako by se mu na ramenou pomalu usazovala nějaká podivná tíha a hrud' mu začala drtit skála vážící snad tisíc liber, takže těžce

dýchal. Naproti tomu byla Chu Wanningova duchovní energie stále silná a mocná a nepřetržitě udržovala bariéru kolem nich.

Jeden coul, druhý coul.

Všechno to miasma se soustředilo do jediného bodu. Bylo to jako by mu maso a kosti probodávalo na tisíc dýk.

„Mistře...“

Vědomí se mu začínalo kalit a před očima se mu znovu míhaly vzpomínky na minulý život.

Shi Mei a Chu Wanning společně pracovali na zacelení bariéry a už zbývala jen chvílička, než se světy jinu a jangu od sebe opět oddělí. Zlí duchové, kteří se měli znovu ocitnout bez jangové energie, poznali, že Shi Meiova strana je slabší; sešikovali se a všichni naráz zaútočili na Shi Meie.

Šaaa!

Shi Meie, který se ze všech sil snažil udržet bariéru, v jediný okamžik zasáhli.

Ten výjev se téměř přesně opakoval. Jen tentokrát stovky démonů zasáhli Mo Ranovo srdce.

Z Nebeské pukliny se vylil vodopád zlých přízraků, proletěl těžkými mračny a v jediném okamžiku pronikl do Mo Ranova srdce. Mo Ran měl před očima náhle jen rudou mlhu a nějakou dobu trvalo, než se mu vrátily smysly a poznal, že je to jeho vlastní krev, která mu vytéká z prsou.

Jako by se v tom proudu topil; s námahou se otočil k Chu Wanningovi a uviděl jen sněhobílé šaty a lhostejnou tvář, která mu věnovala jen kratičký pohled.

Hrud' mu zaplnil příval trpkosti.

Nakonec se ponořil do hlubin šízravé zášti.

Zřítíl se z dračího podstavce, z koutku úst mu vytékal pramínek krve, hrud' měl zbarvenou do ruda. Pád trval jenom okamžik, ale on cítil, jako by to byla věčnost, jako když utopený pomalu klesá na mořské dno, aby už nikdy neuslyšel tiché zvuky světa živých.

Chu Wanning kvůli němu nehnul prstem.

Nepokusil se je zastavit.

Neobtěžoval se na něj ani podívat.

Zatímco padal, jeho šarlatová duchovní energie se rozpouštěla a mizela a stejně jako v předchozím životě se Chu Wanning rozhodl zbytek své síly použít na tu část magické hradby, kterou už Mo Ran nemohl opravit, a jen díky jeho síle –

Bariéra se s hromovým rachocením uzavřela!

Démoni, kteří uvízli na této straně brány, byli odříznuti od jinové energie říše duchů a začali strašlivě řádit. Svou zuřivost obrátili proti kultivujícím, trhali maso a lámali kosti a trvalo jen několik okamžiků, než zničili celé oddíly z různých sekt.

Chu Wanning se snesl dolů. Když Mo Ran padal, vytvořil pod dračím sloupem vrstvu zářícího světla, aby zmírnil jeho pád.

Jeho hrud' však byla probodnutá skrz na skrz a na zemi pod ním se už vytvořila velická kaluž krve, stejně jako tehdy u Shi Meie.

Chu Wanning bojoval a zahnal demony a duchy, kteří se chtěli vrhnout na Mo Rana. Zamával rukama zpátky za sebe, a okolo Mo Rana vyrostla ochranná bariéra.

„Mistře...“

Mladík za ní tiše zašeptal.

„Vy odcházíte...“

Mo Ran vykašlal krev, ale usmál se.

„Vy zase odcházíte?“

Venku, za zlatou stěnou bariéry, stála mužská postava, zády k němu. Mo Ran znovu otevřel ústa, ale hrdlo mu naplnila pachuč železa.

„Chu Wanningu, to jsi snad kus dřeva? Nevíš, co je to být smutný, být sobecký, ty...“

„Chu Wanningu...“

„Chu Wanningu...“

Zrak mu znovu zastřela mlha. Měl řadu zranění z boje; z rány na čele proudila krev, tekla mu do očí, zaklonil hlavu a zoufale se rozesmál, smál se, jako by přišel o rozum a po tváři mu tekla krev a slzy.

Hlas ve mu zlomil ve vzlykání. „Chu Wanningu otoč se! Podívej se na mě... to opravdu odejdeš...“

Ty se na mně naposledy nepodíváš.

Já umírám.

Tedy, když to byl Shi Mei, alespoň ses na něj podíval.

Ty...

Ty opravdu...

Opravdu mě tak nesnášíš? Tak moc mnou pohrdáš?

Proč by ses jinak odmítal na mě podívat, právě teď, naposledy? Proč se neotočíš?

„Mistře...“

Oči se mu zalily krví a slzami.

Poslední, co viděl přes zlatou bariéru byla záda osamocené postavy v bílém, která odcházela pryč.

Šel porazit démony.

Takže nakonec to dopadlo tak, že to, co má ve svém srdci za to nejméně důležité, za to nejbezpečnější... to je Mo Weiyu.

97.kapitola

„Mo Rane, Mo Rane.“

Jako by ho někdo volal.

Otevřel zastřené oči a uviděl rozmazaný bílý obrys. Měl nejasný dojem, že ten člověk vypadá jako Chu Wanning, ale zároveň se tomu zdráhal uvěřit. Ucítil, jak mu ten muž položil dlaně na hrud' a do rány, která nepřestávala krvácet vyslal proud duchovní síly.

Takové teplo ...

Kdo je to?

S námahou zamrkal a pokusil se lépe podívat na tu rozmazanou postavu.

„Mo Rane ...“

Spolknul krev, která ho dusila a zamumlal: „Mi... mistře?“

Ucítil, že mu na tvář dopadlo něco horkého a mokrého. Pomalu se mu projasnil zrak, takže uviděl pár fénixích očí, krásných a smutných, jako meruňkové květy Jiangnanu, ve smrtelně bledé tváři zkropené kapkami krve. Mo Ran se na něj upřeně díval; ještě nikdy neviděl v Chu Wanningově obličeji takový výraz.

Jeho mistr byl pořád ledově netečný, ale ten člověk tady před ním pláče.

Mo Ran natáhl ruku a chtěl se ho dotknout, chtěl zjistit, jestli je to skutečné, nebo je to jen vidina umírajícího. Jen několik pídí od jeho obličeje se zarazil.

Nenáviděl ho občas jen ze zvyku. Teď, když už ho najednou nedokázal nenávidět, nevěděl, co má dělat.

Neodvažoval se ho dotknout.

Bál se, že to může být skutečné.

Ale také se bál, že to skutečné být nemusí.

Za Chu Wanningem viděl hory navršených mrtvol a jezera krve; najednou nevěděl, jestli je to pořád Motýlí Město anebo už se ocitl v pekle. Dobře věděl, že spáchal příliš mnoho zla, že patří do Nekonečných pekel, a nikdy se už znovu nenarodí.

Ale Chu Wanning...

On je přece dobrý člověk.

Proč by tu měl být s ním, aby po celou věčnost trpěl v pekle?

„Ještě trochu,“ Chu Wannigův hlas byl zastřený a vzdálený, jako by se ozýval z hlubiny oceánu. „Musíš zůstat při vědomí, jinak...“

Díval se, jak Chu Wanningovi z koutku úst vytéká krev.

Zazářilo zlaté světlo a bylo jasnější a jasnější, až muž před jeho očima zmizel v oslepujícím svitu a proměnil se v dítě.

„Jinak nebudeš můj žák.“

„Bratříčku Xia!“

Chu Wanning se mu přímo před očima proměnil v Xia Siniho. Mo Ranem to otřásl tolik, že mu ránou na prsou projela palčivá bolest a než ze sebe dokázal vypravit jediné slovo, ztratil vědomí.

„Mo Rane.“

Hlas byl tak tichý, jako by to byl pouhý vzdech; nevěděl, jestli je to nějaký přelud z minulého života, nebo mu někdo tiše šeptá do ucha.

„Odpusť mi, byla to chyba tohoto mistra ...“

Znovu! Znovu ta slova!

Chu Wanningu, já nechci, aby ses mi omlouval, já chci abys...

Co?

Zarazil se, nevěděl, co to vlastně chce. Když po něm nechce, aby se omluvil, tak co tedy chce?

Otevřel oči. Sípavě dýchal a oblečení měl nasáklé potem. Rozhlédl se a uviděl skromně zařízený, ale čistý pokojík.

Je zpátky ve svém pokoji na hoře Sisheng.

On žije.

Nevěřicně se rozhlížel kolem dokola. Potom zvedl ruku a dotknul se jí zranění na prsou; byla trochu studená. Kolem hrudi měl omotanou vrstvu obvazů; gázou prosákla krev a obarvila ji na červeno, když si tam sáhl, trochu to bolelo, ale dole pod tím mu bilo srdce, pravidelně, silně, a každý úder sliboval radost a život.

On žije.

Žije!!

Krev mu mladým tělem proudila rychle a divoce, špičky prstů se mu chvěly, chvěla se mu celá duše.

Uslyšel zvuk roztahovaných závěsů. Mo Ran se posadil na posteli a pohlédl přímo do krásné tváře osoby, která právě vstoupila do pokoje. Venku bylo zřejmě chladno; dlouhé černé vlasy mu spadaly přes kožešinový lem bílého pláště a když zvedl mírné, jasné oči, měl lehce začervenalé koutky; bylo to o moc pěknější než nějaká líčidla.

Shi Mei nečekal, že Mo Ran už bude vzhůru, trochu se lekl a potom řekl: „A Rane? T-ty...“
„Shi Mei! Shi Mei!“

Mo Ran opakoval jeho jméno, oči se mu třpytily a zářily jako kusy černého obsidiánu. Nedbal na bolest, vyskočil z postele, zazubil se a vrhnul se k Shi Mingjingovi, pevně ho objal a rozradostněně pořád dokola opakoval: „Já jsem tak rád! Ty žiješ! Já žiju! Je to pryč! Je to pryč!“

Nebeská puklina byla tím největším neštěstím jeho minulého života; přízraky a démoni sestoupili na zem, vzali si Shi Meie a Mo Rana srazili do propasti hříchů.

Poté co se znovuzrodil, cítil stále úzkost, bál se, že se to stane znovu, že zase zůstane sám, že bude znovu šlapat po kostech těch, které kdysi miloval, až půjde svou osamělou cestou do prázdného paláce Wushan.

Ale nebesa se nad ním slitovala a všechno se změnilo ve chvíli, kdy se rozhodl, že zemře místo Shi Meie.

Už nebude nikdy sám, všemi opuštěný a proklínaný, nebude muset utíkat nocí na horu Liangshan, aby se z něj stal osamělý tulák, kletba je teď zlomena –

Konečně unikl té noční můře minulého života, konečně se opravdu znovu narodil.

Dlouho Shi Meie objímal, než ho zase pustil a oči mu zářily jako ohňostroj, třpytily se jako hvězdná noční obloha.

Shi Mei tam stál, bez hnutí jako ve snách, Mo Ran ho objal pažemi okolo ramen a s úsměvem se mu díval do očí. Stáli tak dlouho, než se Shi Mei vzpamatoval a sám položil čelo na Mo Ranovu bradu.

„A Rane?“

„Hm?“

Když Shi Mei zvedl tvář usmíval se, ale oči měl vlhké.

„Jsem tak rád, že jsi v pořádku.“

Mo Ran ho s úsměvem pohladil po vlasech a řekl: „Ty hlupáčku, proč bych neměl být? Já...“

Než stačil říct víc, závěs se znovu zvedl a vešel někdo další.

„Xue Mengu?“

Tváří se tak mrzutě, asi ho sebralo to, co udělal během bitvy v Motýlím městě – nasadil nevrlý obličej a rty sevřel do tenké čárky. Viděl, že Mo Ran vstal, ale nevšímal si ho, jen se na chvílku zarazil a obrátil se na Shi Meie: „Kdy se vzbudil?“

Shi Mei krátce váhal a pak odpověděl, hlas se mu chvěl obavami: „Právě teď.“

„... Rozumím,“ opáčil Xue Meng, stále se odmítal na Mo Rana jen podívat.

Mo Ran si pomyslel: *Podívejme na toho spratka, truceje, protože je zahanbený, jako by mu sebrali jeho bonbóny, nebo tak něco.*

Sám však měl dobrou náladu, a tak byl ochotný to přehlédnout. Usmál se a řekl: „Zdá se, že jsem byl nějakou dobu mimo, hm, kdo mě dostal nazpátek?“

„Kdo asi?“ Xue Meng mávl rukávem a složil si ruce za záda. „Samozřejmě to byl mistr.“

„Ach.“

Mo Rana jeho slova překvapila, nejasné útržky vzpomínek z doby, kdy ztrácel a zase nabýval vědomí se mu míhaly před očima. Co se probudil, byl zároveň otřesený i bláznivě šťastný a byl si stále méně jistý, zda to, co viděl, bylo skutečné nebo ne.

„Mistr... bratříček Xia...“ zamumlal.

Xue Meng slyšel jeho bručení, téměř nepostřehnutelně sebou trhnul a řekl: „Tak ty jsi to věděl?“

„Co?“

„Že bratříček Xia je mistr.“

Mo Ran, který pořád jenom hádal, celý zpopelavěl, když mu to řekl tak přímočaře.

„Cože?!“

Xue Meng k němu natočil hlavu a tvářil se podivně, jako by na něm něco hledal: „Co? Já myslel, že už to víš.“

Mo Ran zakňoural: „Jak bych to mohl vědět? Já jen, jak jsem ztrácel vědomí a zase se probíral, všechno mám jako v mlze ... Já jsem myslel, že jsem možná viděl, jak mi oba splývají... já...“

Vzpomněl si na dobu, kterou strávil v Prameni broskvových květů se Xia Sinim, jak oba spali na jedné posteli; vzpomínal, jak ztratil sebeovládání v hostinci na ostrově Linling a jak z Chu Wanningových šatů vypadla zlatá vlásenka, když ho chtěl svléknout.

A na kapesník s vyšitým květem jabloně haitang.

Na šaty, které rostou a smršťují se, jako ten, kdo je nosí.

Na rendlík se slepičí polévkou, který Xia Sini pevně držel v ruce.

Jak se na něj podíval a řekl mu starší bratře a jak ho pohladil po hlavě, jak se na něj smál, když mu říkal, že od teď už napořád budou bratry, že se o něj starší bratr postará.

Vzpomínky se mu vynořovaly jedna po druhé před očima a pak se rozplývaly jako dým; teď je to Chu Wanning s netečným obličejem, tváří se tak studeně a teď Xia Sini, se sevřenými rty, který s ním nechce mluvit.

Kdysi Xia Sinimu řekl, že Chu Wanning není dobrý člověk a že ho nemá rád.

Kdysi Xia Sinimu trpělivě česal vlasy. Měl tak jemné vlasy, protékaly mu mezi prsty jako tuš.

Když na to teď myslí, byli si tak podobní...

Mo Ran měl pocit, že mu praskne hlava. Chodil po pokoji sem a tam, a bručel si: „Mistr je bratříček Xia... Mistr je...“

Nejednou se prudce zastavil, téměř ztrácel rozum.

„Ty si ze mě utahuješ! Jak by mistr mohl být bratříček Xia!“

„A Rane...“

Mo Ran nevěděl, jestli se má smát nebo plakat: „J-jistě že si jsou dost podobní ve spoustě věcí, ale ... ale vůbec nejsou stejní. Bratříček Xia je tak hodný, jak by...“

„Co tím sakra myslíš?“

Xue Meng ho přerušil a vrhnul na něj ostrý pohled.

„Bratříček Xia je tak hodný? Takže někdo tak hodný nemůže být mistr?“

Mo Ran se ohradil: „Ovšem já netvrdím, že mistr není dobrý člověk. Jenom že bratříček Xia ke mně byl pořád tak upřímný a já v něm zkrátka viděl svého mladšího bratra, jak mám prostě přijmout to, že mi tady najednou říkáš, že on je ve skutečnosti mistr...“

Xue Meng zavrčel: „Bratříček Xia je upřímný, ha, takže mistr je neupřímný, co?“

Když Shi Mei slyšel, jak zvedá hlas, kvapně ho zatahal za rukáv.

„Mladý pane, vzpomeňte si, co řekl váš otec! A Ran se teprve vzbudil, on...“

Ale Xue Meng ho setřásl, temné oči upíral na Mo Ranovu tvář, byl tak rozzlobený, že mu tepala žíla na hrdle a připomínal syčící zmiji, která se právě chystá zakousnout se jedovatými zuby do své oběti, a spolknout jí.

Mo Weiyu, mohl bys mi tady a teď vysvětlit, proč mistr nemůže být bratříček Xia? Proč mu schází upřímnost, he? Pověz mi jasně, co je na něm pro tebe falešné?!“

Záplava dotěrných otázek Mo Rana trochu popíchla, ne že by ještě nikdy neviděl našťvaného Xue Menga – v předchozím životě byla Xue Mengova povaha více méně stejná i během každého jejich setkání poté, co se stal císařem Taxian Junem. Ale tohle bylo strašně protivné. Mo Ran se zamračil a odsekl: „Co je ti do toho? To je jen mezi ním a mnou.“

„Mezi ním a tebou?“ zopakoval Xue Meng. „Myslel jsi na něj vůbec někdy?“

Mo Ran byl tak vzteklý, že se rozesmál. „Xue Zimingu, co se ti sakra stalo, laskavě mi prozrad', kdy že ses to úplně zbláznil? Shi Meii pojd', půjdeme do Síně věrnosti, možná že strýček nebo mistr budou vědět co s ním je.“ Protáhl se kolem Xue Menga a začal Shi Meie strkat před sebou.

Xue Meng stál chvíli jako opařený, jako by se zoufale snažil něco zadržet, ale když se Mo Ran chystal překročit práh, už se neovládl, prudce se otočil a zařval: „Mo Weiyu, věnoval jsi vůbec někdy svému mistru alespoň jedinou myšlenku?“

Mo Ran byl hned ještě rozčilenější; zastavil se, jeho tvář, která byla ještě před chvílí uvolněná a veselá, teď byla napjatá a zachmuřená.

Shi Mei mu stisknul ruku a stísněně zašeptal: „Nic si z něj nedělej, je teď pořád takový podrážděný. Pojd', půjdeme.“

„... Hm.“

Ale sotva se jeho ruka dotkla závěsu, ještě ho ani nenadzvedla, zazněl Xue Mengův hlas znovu; zastřený a zároveň rozvášněný, jako by se ozval z ohnivých plamenů.

„Mo Weiyu, ty hnusná sračka.“

Závěs se spustil zpět.

Mo Ran zavřel oči a pak je zase otevřel.

„A Rane...“

Shi Mei se ho snažil odtáhnout, ale byl jemně odstrčen.

Nejprve obrátil svou tvář a pak zbytek těla. Byli oba téměř stejně staří, ale Mo Ran byl o kus větší a když chtěl, vypadal studeně a hrozivě.

Mo Ran se z ničeho nic usmál, ale jeho oči byly hluboké, temné a nebyla v nich ani jiskřička radosti.

„Tak já jsem sračka, hm,“ řekl.

„Xue Zimingu, nikdy jsem se k mistrovi nechoval jinak než s respektem, během boje u Nebeské pukliny jsem nestál stranou. Bariéru Nekonečných pekel nemohl opravit sám, tak jsem mu šel na pomoc. Můžu se tě zeptat, jako jeho žáka, jestli jsem udělal něco špatně?“

„Mám daleko menší moc než on, takže jsem při opravování bariéry nedokázal vydržet až do konce. Spadl jsem z dračího sloupu, ale on mi nevěnoval ani jediný pohled, bylo mu jedno, jestli jsem naživu nebo je po mě. Ptám se tě znova, kdybys byl na mém místě, vůbec by ses necítil trpce nebo zklamaně?“

„Mo Rane...“

Konečně dokázal vyslovit to, co ho hnětlo už po dva životy. Když mluvil o své staré bolístce, Mo Ranovy pohledné rysy se změnilly v ošklivou masku. Pečlivě vyslovoval každou slabiku, každé jednotlivé slovo: „Já to vidím tak, že jsem splnil svou povinnost a nedlužím mu vůbec nic. Proč máš dojem, že máš právo se přede mne postavit a řvát tady, že jsem sračka?“

... Xue Mengu, ty si myslíš, že jsem se o něj nikdy nestaral? To se pleteš, já jsem se o něj staral.“

„Jenže on je jak z kamene,“ pokračoval Mo Ran tichým hlasem, každé slovo bylo jako krvavá rána do srdce. „Xue Mengu, poslouvej mě. Je mi jedno, že v očích světa je to mocný kultivující, věhlasný učený mistr, že to je Yuheng noční oblohy, Beidou nesmrtelnosti, nic z toho není důležité.“

„Co je důležité, je že během boje u Nebeské pukliny jsem skoro umřel. Ale když jsem prosil, aby se na mě jen podíval, věnoval mi jediný pohled, neudělal ani to.“

Bylo to tak, chladné, tak rozčilující. Přesto když mluvil, byl podivně klidný, jen oči mu zčervenaly.

„A já ti, Xue Mengu, můžu zaručit – že nezáleží na tom, kdo by z toho sloupu spadnul, kdybych to nebyl já, kdybys to byl ty nebo Shi Mei, a on by vás nezachránil.“

Protože já jsem to viděl na vlastní oči.

Jen se otočil a nechal tělo vlastního žáka chladnout ve sněhové vánici, která zakryla celou oblohu.

„Pro něj konec konců není nic důležitějšího než jeho dobrá pověst jako Beidoua nesmrtelnosti,“ ušklíbl se Mo Ran. Snad to bylo špatným osvětlením, ale vypadal přitom ztraceně.

„Když máš štěstí, tak budeš žít. Když ne, tak umřeš.“

Jeho poslední slovo ještě stále viselo ve vzduchu, když ucítil závan vzduchu a zatmělo se mu před očima.

Pokojík byl dost malý a za ním stál Shi Mei a i když Mo Ran ten pohyb vnímal, nedokázal se vyhnout, bál se, že by rána mohla zasáhnout jeho a tak zůstal na místě a přijal úder.

Xue Meng po něm skočil jako tygr, popadl ho za límec a s hlasitým plesknutím ho udeřil do obličeje. Když ho tak z ničeho nic udeřil, v Mo Ranovi také vzplanul hněv. Chytil rozrušeného mladíka a skrz zaťaté zuby zasyčel: „Xue Zimingu! Co to děláš!“

Xue Meng neodpověděl, místo toho zakřičel: „Mo Weiyu, ty bestie!“

Neměl sebemenší zájem si to vyříkat, naopak, jako bez rozumu běsnil dál, s Mo Ranem se pustili do ostré půtky, přímo tady v opuštěném malém pokojíku. Vrhli se na sebe jako dvě uvězněné šelmy, jako by se navzájem chtěli rozsápat na kusy a sežrat jeden druhého, spolykat krev, maso i kosti. V pokoji poblikávala jediná lampa a vrhala stíny jejich postav na kamennou zeď jako stínohru o smrtelném souboji dvou zvířat, nebo dvou démonů.

Najednou Mo Ran zaslechl Xue Mengovo potlačované vzlykání. Bylo tak tiché, že si Mo Ran nejprve myslel, že se přeslechl. Ale zatímco přemýšlel, na hřbet ruky mu dopadly slzy. Xue Meng pustil Mo Rana a odstrčil ho od sebe. Potom se sesul na zem, objal si kolena rukama a začal zoufale naříkat.

Mo Ran měl pořád červenou a opuchlou tvář, ale vývoj událostí ho dost překvapil, a tak horečnatě uvažoval, zda nepoužil nějaký smrtící úder, zda ho vážně nezranil, že to byl přece jeho bratranec, kdo s tou potyčkou začal, jak to že teď...

Ještě pořád přemýšlel, když uslyšel Xue Mengův hlas, který mezi jednotlivými vzlyky zněl podivně ochraptěle.

„Jak můžeš říkat, že tě nezachránil! Jak můžeš říkat, že tě nezachránil!“

Po tvářích se mu proudem valily slzy.

Shi Meiovi bylo jasné, že Xue Meng už nic dlouho neudrží v tajnosti, jen vzdechl, sklopil oči a mlčel.

„Byl by tak smutný, kdyby tě tam dole slyšel...“ vypravil ze sebe Xue Meng mezi popotahováním.

Ta slova přišla tak z čista jasna, že je Mo Ran hned nepochopil. Jako ztracený mlze se zeptal: „Cože?“

Xue Meng jen stále plakal. Svými jedovatými zuby sice Mo Rana kousl do krku, ale sám se poranil také.

Naříkal tak nešťastně, tak zničeně, zoufalství měl vepsané v tváři, v očích, v jeho pohledu se tajila zuřivost i bolest.

Ležel stále na zemi, na místě, kde se zhroutil. Ležel pořád na místě a tvář si dlouho, velmi dlouho zakrýval rukama.

Mo Ran ucítil, jak mu pomalu, od chodidel začínají dřevěnět nohy, jak mu tuhne celé tělo. Cítil, jak se mu hýbají rty. Uslyšel vlastní hlas.

„Co jsi to teď řekl, Xue Mengu...“

Xue Meng ještě dlouho plakal. Snad to nebylo tak dlouho, ale Mo Ranovi připadalo, že čekání na tu zdrcující odpověď je mučivě dlouhé.

„Mistr...“ vypravil ze sebe Xue Meng, „on odešel.“

Mo Ran na okamžik ztratil řeč. Byla mu strašná zima, jako zdálky slyšel nějaká slova, ale nerozuměl jim.

Odešel?

Co myslíš tím, že odešel?

Kam odešel?

Kdo to odešel... kdo odešel!

Kdo odešel!!!

Xue Meng pomalu zvedl hlavu; v očích měl nenávist a výsměch i nejhlubší bolest a odpor.

„Víš proč se neohlédl?“

Tatínek řekl, že zapečetění Nebeské pukliny ho stálo všechnu sílu, kterou měl. Ty sis myslel, že démonická energie z říše duchů zasáhla jenom tebe? Oddělovací bariéra je dvojitá! Ať už se ti stalo cokoli, jemu se stalo to samé! Jenže on to vydržel a nikomu nic neřekl.“

Mo Ran uslyšel mezi ušima bzučení.

Když v minulém životě nezachránil Shi Meie, bylo to také protože...

Mo Ran se bál tu myšlenku dokončit. Prsty se mu roztřáslly.

„To není možné... byl tak sebejistý...“

„On se snad před lidmi choval někdy jinak než sebejistě?“ Xue Mengovi vytryskly čerstvé slzy. „Když se odtamtud vrátil, byla jeho duchovní síla už téměř úplně vyčerpaná. Proč myslíš, že kolem tebe vztyčil ochrannou bariéru a pak odešel, aniž se na tebe jen podíval?“

Xue Mengova slova byla bolestná, jako když tečou krvavé slzy.

„Mistr věděl, že se už nebude moci udržet moc dlouho. Měl vysokou úroveň kultivace, takže kdyby ukázal slabost, všichni démoni by se na něj vrhli... Mo Rane, Mo Rane... ty sis myslel, že odešel, aby tě tam opustil...“

„On odešel, aby tě chránil! Mo Weiyu! Měl o tebe strach!“

Když se Nekonečná pekla uzavřela, démoni a přízraky propadli šílenství a bitva deseti sekt s nimi trvala až do noci. Bylo tam tolik mrtvých a zraněných, kdo měl čas se o tebe starat?! Ani táta nevěděl, co se s tebou stalo, dokud se nevrátil na horu Sisheng se zraněným starším Xuanjim.“

Xu Meng se odmlčel, namáhavě dýchal a pak zasýpal: „Mo Weiyu, to on tě přinesl zpátky... vzal si pilulku, která mu vrátila původní podobu. Takže tě vytáhl z jezera krve, z hory mrtvých těl, i když měl sám spoustu zranění na celém těle, přesto ti dal poslední zbytek své duchovní síly...“

„To není možné...“

To on tě donesl domů; ty jsi byl pořád v bezvědomí, a jeho duchovní síla už byla vyčerpaná. Tehdy byl jako obyčejný člověk, nemohl používat žádné techniky, a to ani dorozumívací kouzlo. Mohl tě jen nést na zádech po schodišti na horu Sisheng, krok za krokem...“

„Ne...“

„Přes tři tisíce schodů... on... už bez duchovní síly...“

Mo Ran zavřel oči.

Jako by to celé viděl; rozlévá se bílé měsíční světlo, Chu Wanning ho nese na pokraji smrti pomalu nahoru po těch nekonečných schodech, bílý šat je celý obarvený krví.

Ten člověk, který byl vždycky tak vzdálený a nedosažitelný, tak neposkrvněný, tak dokonalý. Beidou nesmrtnosti, Yuheng noční oblohy.

Mo Ranovi se sevřelo hrdlo a hlas se mu chvěl: „To není možné... jak... to že on...“

„Já se ptal stejně,“ Xue Meng zíral ztraceně do dálky, oči měl úplně červené.

„Když jsem ho uviděl, myslel jsem si, že jsem se musel zbláznit, že se mi to všechno jenom zdá.“ Zavzdychal: „Protože i já jsem si říkal... jak... to že on...“

„To není možné...“ Mo Ran vzlykl, sevřel si hlavu a bezmocně zamumlal: „To přece není možné...“

„Na schodišti je pořád krvavá stopa; tou cestou tě přivedl zpátky domů.“ Xue Menga jeho zášť zaslepila tak, že se teď choval krutě. „Běž se podívat Mo Rane. Běž se podívat.“

„To není možné!!“

Šok a bezmoc přesáhly to, co Mo Ran dokázal snést. Propadl vzteku. Bez varování Xue Menga popadl, zvedl ho ze země a mrštil s ním o zeď. Tvář měl teď ohybnou, připomínala vrčící tlamu divokého zvířete.

„To není možné, to sakra není možné! Jak mě mohl zachránit? Nikdy mě neměl rád, jen mnou pohrdal!“

Xue Meng chvíli neříkal nic a pak se z ničeho nic zoufale rozesmál.

„Mo Weiyu, on tebou nepohrdal.“

„To já tebou pohrdám, starší Xuanji tebou pohrdá, starší Tanlang tebou pohrdá... co asi myslíš“, Xue Meng ta slova pečlivě přežvýkal a pak je vyplivl Mo Ranovi do tváře.

„Zkurvysynu.“

„Ty...!“

Xue Meng se znovu rozesmál, zvrátil hlavu dozadu a zadíval se na tmavý strop.

„Mo Rane, z celé hory Sisheng měl největší mínění o tobě, to tebe si cenil nejvíc. A ty jsi mu to oplatil takhle.“

Jen se smál a smál, nakonec zavřel oči a znovu mu začaly téct slzy. Tentokrát plakal tiše.

„Mo Rane, tvůj bratříček Xia a můj mistr zemřel.“

Mo Rana uštknul ten nejjedovatější had na světě. Lekl se, pustil ho, zacouval nazpátek a konečně mu došlo, co ta slova znamenají.

Celé tělo se mu začalo třást.

„Ge,“ oslovil ho Xue Meng.

Mo Ran pořád ustupoval, nakonec narazil na ledově studenou stěnu; nebylo kam utéct. Xue Meng přestal slzet. Ale jeho hlas zněl dutě, jako by sám byl mrtvý.

„Ge, my už nemáme mistra.“

@凉马没京

98. kapitola - Místře, prosím, podívejte se na mě

Na hoře Sisheng nesl jeden z útesů legrační jméno Ááá.

Mezi sektami se vyprávěla spousta příběhů, jak takové jméno dostal. Ten nejrozšířenější vyprávěl o tom, že z něj, protože je tak strmý, často padají lidé, odtud to: „Áááá.“

Mo Ran ale věděl, že to není pravda.

Útes čněl až nad mraky, a i pro opice bylo těžké se na něj vyšplhat. Byla tam také hrozná zima, protože jeho vrcholek byl celoročně pokrytý sněhem. Tam se na hoře Sisheng dočasně ukládali zemřelí, než bude uspořádán pohřeb.

V minulém životě sem přišel jen jednou.

Vlastně to teď bylo skoro stejné; bylo to také po tom, co se otevřela puklina Nekonečných pekel a strhla se krvavá bitva, která ukončila nespočet životů, mezi kterými byl i ten Shi Meiův. Tehdy se odmítal smířit se skutečností, klečel u Shi Meiovy rakve celé dny a díval se na jeho tvář uvnitř, která vypadala, jako by vůbec nebyl mrtvý...

„Jmenuje se Ááá ode dne, kdy zemřel tvůj otec,“ řekl mu tehdy Xue Ziming, když ho doprovázel nahoru do Síně Nebeského mrazu.

„Měl jsem jen jednoho bratra. Založili jsme horu Sisheng společně. Jenže tvůj otec... byl stejný jako ty, právě tak tvrdohlavý. Snad ho začalo pálit dobré bydlo, vydal se bojovat démony a zmizel.“

V Síni Nebeského mrazu mrzlo. Xue Zhengyong si přihnul vína z koženého měchu a nabídnul i Mo Ranovi.

„Dej si, jen to neříkej tetě.“

Mo Ran se nenapil, ani se nepohnul.

Xue Zhengyong si povzdechl: „Ten útes se jmenuje Ááá, protože tehdy, když tvůj otec zemřel, cítil jsem se tak strašně, jako by mi vyrvali srdce z těla. Celou domu jsem tady byl s tvým otcem a brečel jsem. Když brečím, zní to dost příšerně, jako vytí – ááááá, a proto se to tu tak jmenuje.“

Zadíval se na Mo Rana a poklepal mu na rameno.

„Tvůj strýček není žádný učenec, ale řeknu ti, že život je prchavý jako ranní mlha a v jediném mrknutí oka je pryč. Mysli na to tak, že Mingjing tě o chvílku předešel. V příštím životě z vás můžou být zase bratři.“

Mo Ranovi se pomalu zavřely oči.

Xu Zhengyong pokračoval: „Všechny ty soustrasti a podobně, to jsou jen slova. Jestli jsi smutný, tak plač. Jestli nechceš odejít, tak tu s ním zůstaň. Ale musíš jíst a pít. Dojdi si napřed do Sálu Mengpo, pak se můžeš vrátit a klečat tu, jak dlouho chceš, já ti nebudu bránit.“

Síň nebeského mrazu byla studená a tichá. Ve veliké síni se lehce vzdouvaly závěsy z bílého hedvábí, jako když štíhlé prsty něžně hladí čelo.

Mo Ran pomalu otevřel oči.

Byla to stejná rakev, na jakou se pamatoval, vyřezaná z černého ledu z Kunlunu, lesklá a průhledná. Z jejího povrchu stoupal mráz.

Jenže uvnitř teď ležel Chu Wanning.

Mo Rana ani ve snu nenapadlo, že ten, kdo tentokrát zemře u Nebeské pukliny, bude Chu Wanning.

Byl tím tak zaskočený, že nevěděl, co dělat.

Když tu stál před ledově studeným tělem toho člověka, vlastně toho moc necítil, necítil žádnou radost nad smrtí svého nepřítele ani smutek nad odchodem svého mistra.

Mo Ran se sklopenýma očima dlouho díval na Chu Wanninga jako by měl pochyby. Jeho tvář vypadala ještě chladněji než obvykle, teď jí opravdu pokrývala vrstvička ledu a jíní pokrývalo i řasy jeho zavřených očí. Rty mu modraly a pleť byla téměř průsvitná, tmavé žíly pod kůží vypadaly jako praskliny na hladkém porcelánu.

Jak to, že zemřel on?

Mo Ran natáhnul ruku a dotknul se Chu Wanningovy tváře; byla tak studená. Jeho ruka sklouzla níž, k hrdlu, nebyl cítit žádný tep. A potom k jeho ruce.

Sevřel mu ruku. Klouby už začínaly tuhnout a kůže byla na dotek hrubá. Mo Ranovi připadalo divné, že špičky Chu Wanningových prstů jsou tak drsné, zatímco jeho dlaně jsou, jako obvykle, měkké a jemné. Proti své vůli se naklonil, aby se podíval blíže, a uviděl rány, které byly sice vyčištěné, ale už se nikdy nezahojí.

Vzpomněl si na to, co řekl Xue Meng: „Jeho duchovní síla už byla úplně vyčerpaná. Tehdy byl jako obyčejný člověk, nemohl používat žádné techniky, a to ani dorozumívací kouzlo. Mohl tě jen nést na zádech po schodišti na horu Sisheng, krok za krokem...“

A když už dál nemohl, když už nemohl ani stát na nohou, plazil se po zemi, na kolenou, vlekl ho, až měl rozedřené prsty a ruce pokryté krví. To všechno jen proto, aby ho dostal domů.

Mo Ran dutě zamumlal: „To ty jsi mě přinesl?“

„Chu Wanningu, to jsi byl ty ...“

„Neuvěřím ti, dokud mi nekývneš,“ řekl Mo Ran muži v rakvi, a tvářil se tak klidně, jako by si byl jistý, že se ten muž, který tam před ním leží, probudí.

„Chu Wanningu, kývni. Stačí jednou kývnout a já ti uvěřím a už tě nebudu nikdy nenávidět ... jen jednou přikývni, dobře?“

Ale Chu Wanning stále ležel bez hnutí, studený a s nehybnou tváří, jako by se ani v nejmenším nestaral o to, jestli ho Mo Ran nenávidí nebo ne; sám odešel s čistým svědomím a nechal ostatní, ať si žijí s tíhou svých vin.

Ten člověk, živý nebo mrtvý, než aby v něm vzbuzoval soucit, raději ho pořád dohání k šílenství.

Mo Ran zavzdychal: „Ty už mě zase vůbec neposloucháš.“

Díval se na Chu Wanninga a najednou měl pocit, že to všechno bylo směšné.

Všechny ty roky Chu Wanninga nenáviděl, protože si myslel že jím pohrdá, a jeho nenávisť zesílila, protože si myslel, že nezachránil Shi Meie.

Jeho nenávisť vzlínala a kypěla více než deset let, až najednou někdo řekl:

„Když se Chu Wanning otočil a šel, udělal to, aby tě chránil.“

Najednou někdo řekl:

„Oddělovací bariéra je dvojitá! Ať už se ti stalo cokoli, jemu se stalo to samé!“

Jeho duchovní síla byla vyčerpaná, už se ani nemohl bránit, on...

Dobře. Výborně. Chu Wanning vždycky všechno dělá správně. Ale co on? Tak dlouho měl v hlavě jen tmu a prázdno jako úplný hlupák, jako šašek běhal v kruzích pořád dokolečka a vztekle vrčel. A proč?!

Krátké nedorozumění je jako špína, která se dostane do rány. Pokud se to najde včas, vyčistí a ováže se čistým obvazem, bude všechno v pořádku. Ale když to nedorozumění trvá deset, dvacet let a člověk se chytí do vlastní zášti jako do obrovské pavučiny, přichystá si jen spoustu bolesti a strašný osud. Ty zlé pocity do něj vrostou a stanou se jeho vlastní kůží a svaly.

Najednou někdo řekl: „Tak ne, celé je to špatně.“

Co má tedy dělat? Špína minulosti mu už dávno vrostla do masa a otrávila mu krev. Zavřená rána se bude muset znovu rozříznout, aby se vyčistila všechna ta dávná nenávist.

Nedorozumění, které trvá jeden rok, je nedorozumění.

Nedorozumění, které trvá deset let, je nespravedlnost.

Nedorozumění, které trvá celý život, až do samé smrti, to je osud.

Jejich osud je prokletý.

Těžká křídla brány Síně nebeského mrazu se pomalu rozevřela. Stejně jako v minulém životě dovnitř těžkými kroky vkrácel Xue Zhengyong s měchem na víno z ovčí kůže a posadil se vedle Mo Rana.

„Slyšel jsem, že jsi tady. Strýček ti bude dělat společnost.“

Xue Zhengyongovy pronikavé oči byly ještě pořád zarudlé, zjevně nedávno proléval slzy.

„I jemu.“

Mo Ran neřekl nic. Xue Zhengyong odzátkoval měch a zhluboka se napil. Pak se zarazil, otřel si obličej, nuceně se usmál a řekl: „Yuhengovi se nikdy nelíbilo, když jsem pil, teď ... ach, jo, je to jedno. Nejsem ještě tak starý, ale už jsem musel dát sbohem tolika přátelům. Ran Ere, víš vůbec, co je to za pocit?“

Mo Ran sklopil oči.

V minulém životě mu Xue Zhengyong položil přesně stejnou otázku. Tehdy viděl jen Shi Meiovo mrtvé tělo, proč by se staral o to, jestli někdo jiný žije nebo umírá? Nerozuměl a ani nechtěl rozumět.

Ale teď, jak by mohl nerozumět?

Než se narodil znovu, ploužil se sám prázdnými síněmi paláce Wushan.

Jednoho dne se probudil ze spánku, kdy se mu zdálo o dávno uplynulých dnech, kdy byl Yuhengovým žákem a z náhlého popudu šel do svého starého pokoje v ubytovně žáků. Malý pokojík, dlouho opuštěný a zanedbávaný, byl, když vešel dovnitř, plný prachu.

Na zemi našel malé vykuřovadlo, které někdo, kdo ví kdy, převrhl. Zvedl ho a bezmyšlenkovitě se ho chystal postavit na původní místo.

Ale roky uplynuly rychle jako proud horské bystřiny; sevřel vykuřovadlo a zarazil se. „Kam jsem to vykuřovadlo dával?“

Nemohl si vzpomenout.

Dravčím pohledem přelétl tváře sluhů za sebou. Jejich obličejové byly jako rozmazané. Nedokázal je rozeznat jednoho od druhého. Tihle lidé samozřejmě nevěděli, kam císař v mládí stavěl vykuřovadlo.

„Kam jsem to vykuřovadlo dával?“

Nemohl si vzpomenout a ti, kdo by mohli, byli všichni dávno mrtví, nebo odešli.

Jak by Mo Ran mohl nerozumět tomu, jak se teď cítí Xue Zhengyong.

„Teď jsem si najednou vzpomněl na jeden vtip z dob, kdy jsem byl mladý, málem jsem ho už řekl, ale pak jsem si uvědomil, že už tu není ani jeden člověk, co by ho pochopil.“

Xue Zhengyong si znovu přihnul vína, sklonil hlavu a nevesele se zasmál. „Ani tvůj táta, ani naši kamarádi ... ani tvůj mistr ...“

Ve zvlhlých očích se mu odráželo světlo. Zeptal se: „A Rane, víš, proč se tahle skála jmenuje Ááá?“

Mo Ran věděl, o čem chce mluvit, ale na to, aby poslouchal, jak Xue Zhengyong vypráví o jeho mrtvém otci, se cítil příliš špatně a proto odpověděl: „Vím. Protože tu strýček plakal.“

„Aha...“ Xue Zhengyong strnul a pomalu zamrkal, v koutcích očí se mu objevily hluboké vrásky.

„Tetička ti to už pověděla?“

„Hm.“

Xue Zhengyong si otřel slzy a zhluboka se nadechl. „Dobře. Tak to víš, co ti strýček chtěl povědět. Jestli je ti smutno, tak to ze sebe všechno dostaň, je to v pořádku. Není žádná hanba pro někoho plakat.“

Ale Mo Ran neplakal. Snad proto, že mu za dva životy srdce ztvrdlo na kus železa. Ve srovnání s tím, jak byl zničený, když tehdy Shi Mei zemřel, byl teď v podstatě klidný. Byl tak klidný, že ho neznepokojovala ani vlastní otupělost, neuvědomoval si ani, jak je bezcitný.

Xue Meng dopil, ještě chvilku poseděl a pak se zvedl, trochu nejistě, snad příliš dlouho klečel, snad příliš mnoho pil.

Poklepal svou širokou rukou Mo Ranovi na rameno. „Nebeská puklina je zavřená, ale pořád nevíme, kdo za tím vším byl. Možná že to už skončilo, ale možná že jsou před námi ještě další tvrdé bitvy. Ran Ere, určitě zajdi něco sníst, nesmíš oslabovat svoje tělo.“

S tím odešel.

Byla hluboká noc a venku, nad Síní nebeského chladu na obloze visel srpek ubývajícího měsíce. Xue Zhengyong se s vinným měchem v ruce brodil sněhem, který celý rok pokrýval vrcholek útesu. Zazněl jeho hluboký, nakřáplý hlas, který připomínal zvuk puklého gongu a zazpíval krátký popěvek ze Shuzongu:

*„Já popít chtěl se starými přáteli
a vidím – půlka jich schází,
jen na dně poháru zbyla kapka veselí.
Pod zelenou olivou zakopali jsme džbánky vína,
teď máme tváře samou vrásku a vlasů dotkla se zima.
Naše sny zahnavo studené svítání,
všichni jdou, já prodlévám,
nechte mě, ať zůstanu sám,
se svými slzami.
Všechno, co mám, bohu snů bych dal hned,
jen aby vás přivedl na chvilku zpět
a my všichni zase spolu si připili.“*

Nakonec je to úplně jiné, než v minulém životě; nezemřel Shi Mei, ale Chu Wanning a Xue Zhengyong se zmocnil daleko hlubší žal.

Mo Ran seděl zády k bráně Síně nebeského mrazu a poslouchal doznívající drsný hlas, zvučný, ale plný zármutku. Hlas se pomalu vzdaloval jako stoupající orel, dokud ho nespokly vítr a sníh.

Svět byl zabalený do jasně bílé přikrývky, měsíc stál vysoko na nebeské klenbě a zdálo se, že všechno odplouvá pryč, mizí a ztrácí se, až zbývá jen nezřetelná ozvěna.

„Nechte mě, ať zůstanu sám... se svými slzami.“

Mo Ran netušil, kolik uběhlo času do chvíle, kdy konečně opustil Síně nebeského mrazu a pomalu sešel z hory.

Strýček má pravdu, Nebeská puklina je sice zavřená, ale tím to ještě nemuselo skončit. Chu Wanning tu už není. Pokud přijde další boj, bude si muset poradit sám.

Když přišel do Sálu Mengpo, bylo už opravdu hodně pozdě a nebyl tam nikdo, kromě stařenky, která připravovala večeři. Mo Ran jí poprosil o misku nudlí a našel si odlehlý koutek, aby se tam najedl. Nudle byly horké a pálivé a hřály ho v žaludku. Když se rozhlížel

mezi jednotlivými sousty jídla, ze kterého stoupala pára, zdál se slabě osvětlený Sál Mengpo zamžený a nezřetelný.

Matně si vzpomínal, jak byl po Shi Meiově smrti tvrdohlavý, jak celé tři dny odmítal odejít a jíst. Když ho konečně umluvili a on odešel ze Síně nebeského chladu, aby něco snědl, narazil v kuchyni na Chu Wanninga, uviděl ho stát zády k sobě, jak nešikovně válí těsto a míchá náplň, a na stole byla rozsypaná mouka, rozlitá voda a také řádka pečlivě zabalených knedlíčků.

„Klang.“

Odněkud z minulosti se ozvalo hlasité zařinčení, jak všechno smetl ze stolu. Současný Mo Ran držel ve ztuhlé ruce hůlky, a najednou nemohl polknout.

Tehdy si myslel, že Chu Wanning ho týrá, že mu chce úmyslně ublížit. Když o tom přemýšlí teď, snad mu chtěl Chu Wanning namísto zemřelého Shi Meie opravdu uvařit mísu knedlíčků.

„Kdo si myslíš, že jsi? Ty si myslíš, že můžeš používat jeho věci? Myslíš, že uvaříš stejné jídlo jako on? Shi Mei je mrtvý, máš radost? Nebo budeš spokojený teprve až všechny svoje žáky uštveš k smrti nebo přivedeš k šílenství? Chu Wanningu, nikdo na světě to nedokáže uvařit stejně. Nezáleží na tom, jak moc se budeš snažit, stejně to nebude stát za nic!“

Každé slovo bylo jako rána do srdce.

Sklonil se zpátky ke svým nudlím, už na to nechtěl myslet. Ale nebylo to lehké, vzpomínky ho nechtěly nechat na pokoji.

Vybavila se mu Chu Wanningova tvář, tak jasně jako nikdy předtím. Jeho tvář nic neprozrazovala, ani radost, ani smutek. Vzpomněl si na každý rys jeho tváře v ten okamžik.

Vzpomněl si, jak se mu lehce chvěly špičky prstů, jak měl na obličejí čmouhu od mouky.

Vzpomněl si na buclaté sněhobílé knedlíčky všude na podlaze.

Vzpomněl si, jak Chu Wanning sklopil svoje dlouhé řasy, sklonil se a začal ty knedlíčky, které už nebude nikdo nikdy jíst sbírat a pak je sám vyhodil.

Sám je vyhodil.

Pořád mu zbývala celá polovina misky nudlí s hráškem. Mo Ran už nedokázal spolknout ani sousto. Odstrčil misku a utekl pryč z toho místa, kde přicházel o rozum. Bezhlavě běhal po hoře Sisheng, jako by chtěl utéct tomu desítky let trvajícím nedorozumění, jako by chtěl dohnat všechny ty roky, které uplynuly, jako by chtěl chytit toho člověka, kterého toho dne nechal v Sále Mengpo samotného.

Až by ho dohonil, tak by mu řekl: „Odpusť mi, mýlil jsem se, když jsem tě nenáviděl.“

Mo Ran bezcílně běhal noční tmou, běhal a běhal... ale kamkoli vkročil, viděl Chu Wanningův stín: Jevišťe neřestí a ctností, kde ho učil číst a cvičil s ním šermování, most Naihe, kde společně šli pod jedním deštníkem, Síně nebeské čistoty, kde dostal tělesný trest a kde zůstal o samotě klečel.

Cítil čím dál větší úzkost, připadal si stále bezmocnější.

Najednou vyběhl na volné prostranství; mlha, kterou měl před očima se zvedla a znovu nad sebou uviděl jasný měsíc.

Zastavil se; sotva lupal po dechu.

Nebeská věž...

Místo, kde v minulém životě zemřel. Místo, kde se poprvé setkal s Chu Wanningem. Ze zmatku v jeho očích se stal boj chaosu, srdce mu tlouklo jako vojenský buben, poslední útok už nedokázal odrazit, a nakonec ho to zahnilo až sem.

Rozlévalo se tu bílé měsíční světlo a vánek ho jemně hladil. Tady se poprvé setkali.

Mo Ran už nedokázal znovu vyběhnout; pochopil, že nemůže utéct a že v tomto životě bude svázaný dluhem k Chu Wanningovi.

Pomalou stoupal po schodišti až došel obrovské jabloni haitang. Natáhnul ruku a dotknul se kůry jejího kmene, suché a drsné jako nelaskavé srdce.

Od Chu Wanningovy smrti už uplynuly téměř tři dny. Mo Ran vzhlédl; kvetoucí strom byl překrásný, jako vždy. Teprve teď se mu v hrudi otevřela studnice bezedného smutku. Opřel se čelem o kmen a konečně se rozplakal; slzy padaly jako déšť.

„Mistře, mistře...“ šeptal mezi potlačovaným vzlykáním a dokola opakoval slova, která řekl, když se s Chu Wanningem poprvé setkal.

„Podívejte se na mě ... proč si mě nevšímáte...“

Ale ačkoli se všechno zdálo být stejné, lidé se změnili, a před Nebeskou věží teď zůstal sám. Nikdo si ho nevšimne, nikdo za ním už nepřijde.

Znovuzrozený Mo Ran měl tělo mladíčka, ale uvnitř byla duše dvaatřicetiletého Taxian Juna. Poznal mnoho ze života a viděl dost smrti, okusil všemožné radosti i bolesti, které svět nabízí a ve svém novém životě dosud neukázal mnoho ze svých skutečných pocitů, ty totiž skrýval, jako by nosil masku.

Ale právě teď měl ve své tváři opravdový žal, a vypadal pro jednou tak zranitelně, tak upřímně, jako by byl opravdu jen obyčejný mladík, který přišel o svého mistra, jen opuštěné dítě, jen toulavý pes, který se ztratil a nemůže najít cestu domů.

„Podívejte se na mě,“ řekl.

„Podívejte se na mě.“

Jediná odpověď, kterou dostal, bylo šeleštění listů a tančící stíny, které vrhaly jabloňové květy.

Ten krásný muž pod jabloní haitang už nikdy nezvedne hlavu a nepodívá se na něj – nevěnuje mu už ani jediný pohled.

99. kapitola - Mistrova třetí zbraň

Té noci Mo Ran spal pod jabloní haitang.

Na hoře Sisheng bylo tolik míst, která připomínala, že tam Chu Wanning žil, a kdyby mu chtěl prokázat úctu, sotva by se našlo vhodnější místo než Pavilón rudých lotosů. Jenže bolest v jeho srdci dokázalo utišit jen to, když se opřel o kmen toho stromu, jen tak měl pocit, že je ještě mezi živými.

Kdysi si myslel, že největším neštěstím jeho života bylo, když si jako mistra zvolil Chu Wanninga, že to byla strašlivá chyba hned od začátku.

Ale teď konečně pochopil, že tím nešťastníkem nebyl on, Mo Weiyu, ale ten, kdo tu tehdy stál pod těmi květy, zamyšlený, se skloněnou hlavou. Tím nešťastníkem byl Chu Wanning.

„Nesmrtelný pane, nesmrtelný pane, proč si mě nevšímáte.“

S námahou vzpomínal, jestli to byla opravdu první slova, která mistrovi řekl. Snad to nebyla přesně ta slova – je to už tak dávno, a on už si to nepamatuje jistě.

Ale jasně si vybavil, jak se Chu Wanning zatvářil, jak ty dlouhé řasy vylétly nahoru, jak polekaně vypadal.

A jak vypadal křehce.

Když tak ležel pod kvetoucím stromem, Mo Ran si pomyslel, že pokud by se mohl vrátit čas do dne, kdy si vybíral učitele, pak by za žádnou cenu nenaléhal, aby ho Chu Wanning znovu přijal za svého žáka.

Protože cena za ten okamžik, kdy se ty řasy zatřepetaly, a za ten strašný zmatek, co následoval, byl Chu Wanningův život.

Dva životy. Pokaždé ho zničil vlastníma rukama.

Dva životy...

Polknul a zavřel oči, protože se mu do nich začaly drát slzy. Potom za dlouhý, předlouhý čas, kdy cítil příšernou bolest, jako by ho tisíce mravenců štípalo do srdce, konečně upadl do dřímoty.

A tam v jeho snech se malý střípek vzpomínek, střípek, na který se neodvážil myslet od chvíle, kdy se znovu vrátil na svět, vytrhl ze svých řetězů, pozvedl dýku a vyříznul mu srdce z těla.

Tehdy stál v samém čele lidské říše, Chu Wanningovo zlaté jádro bylo zničeno a on se stal vězněm v jeho paláci.

Tehdy čelil několika pokusům o úkladnou vraždu, a poslední z nich zosnovali Xue Meng a Mei Hanxue. Mo Ran byl příliš mocný na to, aby ho dokázali připravit o život, ale utrpěl velmi vážná zranění a musel v paláci zůstat déle než měsíc, aby se zotavil a vrátila se mu síla.

Shuzong byl deštivé místo, tehdy tam pršelo ještě víc než obvykle a bubnování dešťových kapek se ozývalo téměř bez ustání. Mo Ran stál na verandě, prsty bledými jako z nefritu svíral lem těžkého brokátového pláště, který měl přehozený přes ramena a pozoroval šedou oblohu, v tváři měl podivný výraz, něco mezi radostí a šílenstvím. Neřekl ani slovo, ale na dálku bylo možné vycítit, jak z něj vyzáhuje něco chorobného a pokřiveného. Narodil se s půvabnou tváří, ale v očích měl temnotu a krutost, a ani náznak vřelosti.

Čím déle seděl na trůně, tím víc se propadal do tmy.

Někde za ním se ozvaly kroky. Ani se neotočil a řekl: „Ty jsi tady?“

„Ty se chytáš srovnat se zemí palác Taxue na hoře Kunlun?“ Chu Wanningův hlas zněl ve velké síni tiše.

„A co když ano?“ odpověděl Mo Ran.

„... To jsi zapomněl, co jsi mi slíbil? Že už nebudeš usilovat o Xue Mengův život.“

Mo Ranův hlas zněl klidně: „Mistr se obtěžoval jít až sem a ani se nezeptal, jak to vypadá s mým zraněním, nebo jestli mi není zima, když tu stojím v průvanu; jediné, co ho zajímá je, koho se chystám zabít.“

„Mo Weiyu, přišel jsem ti říct, ať s tím přestaneš, nebo toho nakonec budeš litovat.“

„Hehe, litovat? Neměl bys spíš litovat ty? Když jsi se mi pokoušel zabránit ve vyhlazení sekty Rufeng, v boji se tvé zlaté jádro roztříštilo; teď jsi jen obyčejný člověk a nemáš moc, aby ses mi postavil, pokud se rozhodnu zničit palác Taxue. Nelituješ, že ses tenkrát raději nestaral o sebe?“

Mo Ran se na něj zadíval přes rameno, v očích mu zahořel oheň a rty se mu vyklenuly v krutém úsměvu.

„Chu Wanningu, ty bezmocný mrzáku, jak mě chceš zastavit?“

Chu Wanning dlouho nenacházel žádná slova, snad proto, že už opravdu nemohl nic dělat. Oblohu rozetnul blesk a hlasitě zahřmělo; rozpršelo se, déšť se vyléval na střechy a přetékal z okapů.

Chu Wanning nakonec zavřel oči a když je znovu otevřel, řekl jen tiše: „Nedělej to.“

Černé roucho zašustilo, jak se Mo Ran otočil.

Za ním se rozprostírala olověně-šedá obloha, ze které padal prudký liják hnaný studeným větrem. Zadíval se na Chu Wanninga, který stál v síni.

„Proč bych to neměl dělat? Dal jsem Xue Mengovi šanci. Tehdy jsi mi byl dobrovolně po vůli a to jen kvůli němu. Já jsem své slovo dodržel a výměnou za tebe jsem ušetřil jeho život. – Ale tentokrát chtěl on připravit o život mně, tak proč bych to neměl dělat?“

„Co? Nemáš co říct?“ zasmál se jízlivě Mo Ran. „Tak jen do toho, nadávej mi, proklínej mě, no tak, řekni něco, Chu Wanningu, kam se poděla tvoje moc? Já jsem už dávno věděl, že Xue Meng je tvůj oblíbenec, tvůj nejlepší žák, myslíš si, že je čestný a oddaný a já jsem jen bahno na podrážkách jeho bot.“

„To stačilo.“ Chu Wanningova bledá tvář byla křečovitě stažená, jako by se zoufale snažil něco zadržet.

„To nestačilo! Jak by jen mohlo?“ Ten pohled Mo Rana naplnil divokou radostí, srdce mu zaplavily hněv, nenávisť, vytržení i žárlivost.

„Chu Wanningu, žádnou druhou šanci už nemá. Já ho zabiju, stáhnou ho z kůže a z jeho lebky budu pít víno! Rozpáru ho, vykuchám a uvařím! A ty mi v tom nezbráníš – Chu Wanningu, ty už mě nemůžeš zastavit.“

Oči mu zčervenaly šílel a běsnil, jako by byl v deliriu.

Chu Wanning mu z ničeho nic sevřel límec šatů a druhou rukou ho udeřil do tváře.

„Vzbuď se!“

Chu Wanningova tvář byla tak blízko, že viděl, jak se mu chvějí řasy i to, jak má zvlhlé oči.

„Mo Rane... vzbuď se, vzbuď se.“

„Já jsem vzhůru!“

Bolest v tváři ho jen rozběsnila ještě víc. Jak se díval na Chu Wanningovu tvář, ucítil prudký přívál hněvu. „Do prdele, já jsem vzhůru! To ty spíš! Jsi snad slepý?!“

Rozhrnul si šaty a ukázal obvazy nasáklé krví.

„Jsi snad slepý, Chu Wanningu!“ zařval, udeřil se do hrudi, a jako by to nestačilo, strhnul si obvazy, aby ukázal krvavou změť pod nimi...

„Kdo si myslíš, že mi to udělal? Tvůj dobrý žák! Xue Meng! Kdyby svůj Longcheng namířil trochu jinam, byl bych už mrtvý! Tak mi sakra řekni jediný důvod, proč bych ho měl nechat na pokoji!“

„Ty jsi zkrátka přesvědčený, že jeho život je tak vzácný, že se musí ochraňovat, kdežto můj život se jaksí nepočítá, je to tak?!“ Mo Ran chytil Chu Wanninga zprudka za ruku a bez varování ji přitiskl na svou krvavou ránu. „Nechtěl si mě zastavit? Dobrá, teď máš příležitost, jen do toho, vyrví mi srdce! – Chu Wanningu, tak proč mi sakra nevyrveš srdce z těla!!“

Špičky Chu Wanningových prstů, studených jako led, se roztřáslly.

Mo Ran na něj zíral se zuřivostí a krutostí, na krku mu vystoupily žíly. Skřípavým hlasem vypravil: „Tak jen toho, vyrví ho.“

Záplava deště, který se vyléval na střechy, byla jako příboj šílenství.

Rozhostilo se mrtvé ticho.

Nic se ani nepohnulo.

Uplynula dlouhá doba, než Mo Ran konečně pustil Chu Wanningovu ruku, dýchal rychle a mělce a hlubokým hlasem pronesl: „Vezmu si životy Xue Menga a Mei Hanxueho.“

„Můžete mě nenávidět, mistře. Můj život stejně zůstane stejný, naše životy zůstanou stejné. Nikdo z nás se už nemůže vrátit, musíme jít dál naší cestou do temnoty. Jen si vezmu s sebou pár starých přátel, aby mě doprovázeli do pekla.“

Chu Wanning sledoval jeho záda v černých šatech, jak odcházel a pak konečně promluvil.

Řekl: „Mo Rane, jestli zničíš palác Taxue a zabiješ Xue Menga, pak přímo před tvýma očima zemřu. Už nemám nic, co bych ti mohl nabídnout, ale můžu si zvolit smrt.“

Když to Mo Ran uslyšel, ohlédl se přes rameno, na pozadí větru a deště na jeho pohledné tváři vykvetl zářivý úsměv.

„Naše Výsost ti nedovolí zemřít.“

„To už jsi zapomněl, že i když ti z těla vytekla všechna ta krev, podařilo se mi tě přivést zpátky od bran smrti? Zbytek tohoto života strávíš se mnou, jakkoli se ti hnusím.“

Teď, když dal průchod svému šílenství, se Mo Ranova tvář vrátila ke svému obvyklému klidnému, chladnému a krutému výrazu.

Řekl: „Můj drahý mistře, buďte poslušný, a zůstaňte tady, na hoře Sisheng. Až Xue Menga zajmu, tak ho přivedu sem a on bude moci podívat, jak to božstvo, o které se ve dne v noci strachuje, v mém objetí slastně sténá jako laciná kurva. Vzhledem k naší společné minulosti bude jenom správné, když mu před smrtí poskytnu úplný náhled na to, jak se věci mají.“

Jenže navzdory jeho záměrům a očekáváním byl učený mistr Chu stále učeným mistrem Chu.

O měsíc později Mo Ran hrdě stanul na vrcholku hory Kunlun u jezera Tianchi a udělal přesně to, co řekl, že udělá. Zajal Mei Hanxueho a Xue Menga a připoutal je k ledovým sloupům. Použil šachovou formaci Zhenlong, aby ovládl tisíce lidí v paláci Taxue, ti se mezi sebou vraždili a oni dva se na to museli dívat.

Zasněžená hora, kdysi tak čistá a majestátní, zrudla krví. Krev naplnila jezero a vsákla se do půdy.

Mo Ran poklidně seděl před branami paláce, jedl hrozny, které mu doneslo služebnictvo a sledoval ten výjev a usmíval se.

Zadíval se na Xue Menga, který měl zakalené oči a zeptal se: „Líbí se ti to, Mengmengu?“

Xue Meng neodpověděl, jako by přišel o sluch.

Mo Rana to rozveselilo, a ještě laskavějším tónem se zeptal: „Bratranče, tohle divadlo jsem uspořádal jen pro tebe, jak se ti líbí?“

„Ušetři palác Taxue.“

Xue Meng měl vždycky tak jasné oči, ale teď v nich nezůstalo žádné světlo. „Nech je jít. Nech jít Mei Hanxueho... To já jsem tě chtěl tenkrát zabít. Tak zabij mě, ale ostatní z toho vynech.“

Mo Ran se neubráníl smíchu. „Ty mi snad chceš klást podmínky?“

„Ne.“ Xue Mengovy oči byly prázdné. „Já tě prosím.“

Miláček nebes řekl: „Já tě prosím.“

Mo Ranovi se rozzářily oči, démona v jeho srdci ta slova potěšila.

Pobaveně chytil Xue Menga za bradu a přinutil ho, aby se ne něj zadíval, a právě chtěl něco říci, když obzor zaplátl zeleným světlem.

„Co se to děje?“

Jeho otázka se nedočkala odpovědi, protože se vzedmul prudký nápor duchovní síly, rozléval se shora tisíce mil, až zalil celou horu Kunlun.

A tam nad tím přívalem duchovní síly stál Chu Wanning, šat měl bílý jako sníh, který se pomalu snáší z oblaků.

Před ním, se ve vzduchu vznášela citera guqin neobvyklého tvaru, byla černočerná, z jejího konce však vyrůstaly větvičky, kvetoucí orosenými květy jabloně haitang, které jasně zářily.

To byla Chu Wanningova třetí zbraň, Jiu'ge, Devět písní.

100. kapitola - Mistrova poslední slova

Mo Ranovi rázem ztuhla krev v žilách. Chu Wanningovu citeru viděl jen jednou v životě, když ji přivolal během jejich souboje na život a na smrt. Její tóny zněly až v oblacích a trhaly oblohu na cáry. Tehdy pomocí šachové formace Zhenlong ovládal snad všechno, lidi, zvířata, duchy i démony, ale tóny Jiu'ge jim všem vrátily jejich vlastní vědomí, a Mo Ranova armáda z miliónu šachových kamenů byla smetena jedinou písní.

Ale k ovládnutí takové magické zbraně bylo potřeba použít zlaté jádro a stálo to obrovské množství duchovní síly. Chu Wanning už nemohl používat ani Tianwen, tak jak je možné, že přivolal Jiu'ge, která je mnohem mocnější než Tianwen?

Boj u jezera Tianchi tenkrát nebyl o nic méně tvrdý než dřívější souboj mezi mistrem a žákem. Ale Mo Ran měl zastřené vzpomínky, protože po té krvavé bitvě po jeho boku nezůstal nikdo, s kým by si mohl promluvit.

Po pravdě řečeno, Mo Ran až do konce svého tehdejšího života nepřišel na to, jak Chu Wanning mohl ovládat Jiu'ge jen pomocí síly své duše. Takové spojení mezi žádnou duchovní zbraní a jejím pánem přece neexistovalo. Ale Chu Wanningovi se to podařilo.

Toho dne melodie guqinu rozdrtila na prach jeden Mo Ranův šachový kámen za druhým. Síla Jiu'ge byla ještě čistší a drtivější, než když ji před mnoha lety okusil poprvé. Začal mít podezření, že Chu Wanningovo zlaté jádro není vůbec zničené, že to celé ty roky jen předstíral, snášel potupu a ponižování a trpělivě čekal až se naskytne příležitost pro odplatu.

Když o tom přemýšlel později, říkal si, že kdyby to bylo opravdu tak, bylo by to skvělé. Kdyby Chu Wanning všechno jen předstíral, věci by nemusely zajít tak daleko. Kdyby.

Jiu'ge vymazala Mo Ranovu zapovězenou magii ze světa, kultivujícím, kteří se navzájem zabíjeli, se vrátilo vědomí i ledové sloupy, které vykouznil, aby k nim mohl připoutat Xue Menga a Mei Hanxueho, se rozpadly.

Mo Ran se vznesl do výšky, šaty mu vlály ve větru a v očích měl hněv i radost zároveň. Nemohl jen tak čekat, jaké další překvapení Chu Wanning vytáhne z rukávu.

Přistál na horní části magické bariéry, a kráčel dál až se ocitl přímo před Chu Wanningem. Na strunách citery spočíval pár bílých štíhlých rukou a bránil jí, aby se znovu rozezněla.

Chu Wanning zvedl hlavu, tvář měl ve slunečním světle bledou. Řekl: „Mo Rane, pojd' blíž.“ Nevěděl proč, ale šel.

Chu Wanning pohnul prsty a Mo Ranovu hrud' zasáhlo několik paprsků nefritově zeleného světla. Na okamžik strnul a pomyslel si, že se ho Chu Wanning chystá zabít.

Ale to světlo ho nezranilo, jen se mu rozlilo po hrudníku a pomalu se vsáklo do jeho kůže a svalů a příjemně hřálo.

„Vyléčil jsem zranění, které ti způsobil Xue Meng.“ Chu Wanning vzdychnul. „Tak ho propuštěj, Mo Rane. I když odejde, budeš mít někoho jiného, aby s tebou vzpomínal na minulost...“

Mo Ran neměl čas uvažovat na tím, co mají ta slova znamenat. Bariéra pod jeho nohama se rozplynula a zmizela i Chu Wanningova citera Jiu'ge.

Zvedl ruku, aby přivolal svůj meč Bu'gui a zůstal se vznášet mezi oblaky, ale Chu Wanning padal dolů, lehce jako uvadlý list, jako by ta píseň spotřebovala všechnu sílu, která mu zbyla. „Wanningu!!“

Jeho výraz se změnil. Odhodil meč a chytil toho muže do náruče těsně předtím, než se ponořil do ledových vod jezera Tianchi.

„Chu Wanningu, ty... ty...“

Chu Wanning měl zavřené oči, a po tváři mu tekla krev, tekla mu z nosu, z úst, očí i uší.

Vždy tak lpěl na své důstojnosti, nikdy se nesehnul, ani když byl uvězněn v paláci Wushan, pořád vypadal tak strojeně a upjatě. Teď krvácel ze všech sedmi otvorů hlavy, jeho vždy tak čistá a vyrovnaná tvář byla zašpiněná krví.

Chu Wanning spolknul krev, která mu stoupala hrdlem a chraptivým hlasem pronesl: „Řekl jsi, že můj život a má smrt, už nejsou v mých rukou... ale vidíš, Mo Rane, nakonec jsi svého mistra podcenil, když chci odejít, ty mě nemůžeš zastavit, i když se budeš snažit...“

„Mistře, mistře...“ Mo Ran na něj bezmocně hleděl, a cítil, jak mu srdce zalévá chlad a naskakuje husí kůže.

Chu Wanning se usmál a najednou se tvářil téměř laskavě. „Těch posledních několik let jsem žil s tebou, protože jsem to ještě nechtěl vzdát,... myslel... myslel jsem, že když s tebou strávím pár let, zkusím tě naučit... abys nepáchal další zlo, ale teď... teď...“

Mo Ran držel toho muže v náruči a třásl se. Najednou cítil strach. Opravdický strach. Takový pocit už více než deset let neměl, ale teď ho zaléval jako vlna a trhal mu srdce.

„Teď už vím, že to, abys nepáchal další zlo asi zaplatím svým životem...“

Přestal mluvit, jako by cítil velkou bolest. Přivolání Jiu'ge pro jeho tělo představovalo takový nápor, který nemohlo vydržet, vnitřnosti měl roztrhané a dával další krev. Mo Ran s ním doletěl na břeh jezera Tianchi, v obličeji měl šílenství a tíseň. Téměř nepřetržitě mu hrud' zaléval svou duchovní silou. Ale ten mocný proud energie beze stopy mizel v Chu Wannigově těle, jako když hliněný buvol padne do moře.

Mo Rana propadl zmatku a úzkosti. Taxian Jun toho muže k sobě pevně přitiskl, pořád se snažil a jeho snaha pořád selhávala, znovu a znovu se mu pokoušel předat duchovní energii.

„Je to k ničemu... Mo Rane, všechno, co z mého života zbylo, jsem použil, abych přivolal Jiu'ge, a víc už nikdy neudělám. Ale pokud... v tvém srdci... zbylo alespoň trochu světla... prosím, odpusť...“

Odpusť komu?

Xue Mengovi? Mei Hanxuemu?

Paláci Taxue na hoře Kunlun, nebo snad celému světu kultivace?

Ano, ano... odpusť jim všem! Jen když Chu Wanning zůstane na živu, jen když ten člověk, kterého nenávidí až do morku kostí, nezemře.

Chu Wanning zvedl třesoucí se ruku a studeným konečky prstů mu lítostivě a téměř něžně pohladil čelo.

„Prosím odpusť, odpusť... sobě,“ řekl.

Z Mo Ranova obličeje najednou zmizela všechna zuřivost.

Odpusť komu...

On tady umírá a o koho se to strachuje?

Odpusť... sobě...

Opravdu to řekl?

Taxian Jun ho držel v náruči, a měl pocit, že něco ztrácí, a zároveň měl radost, prožíval nesmírná muka a zároveň byl šťastný.

„Mám odpustit sám sobě? Tvoje poslední přání je, abych si odpustil?“ šeptal Mo Ran, oči měl podlité krví a pak se náhle rozesmál. Ten smích zněl, jako by přicházel z pekla, stoupal k obloze a drtil všechn rozum a přičetnost.

„Haha, hahahahaha, já mám odpustit sobě? Chu Wanningu, ty jsi snad ještě šílenější než já! Taková pitomost, hahahaha...“

Celá hora Kunlun se rozezněla jeho podivným, pomateným, zoufalým a hrůzným smíchem.

Chu Wanniga obklopil Mo Ranův šílený smích, spolknul další krev. Kdyby měl ještě trochu síly, nevypadal by tak ztrápeně, ale už se ani nedokázal zamračit, jen pár fénixích očí... těch

očí, které hledávaly tak přísně, tak odhodlaně, tak tvrdě, tak něžně... byl teď naplněný smutkem.

Ty oči byly jasné a čisté jako led na jezeře Tianchi, jako jíní na zdvižených střechách. Chu Wanningovy oči se pomalu rozostřovaly. Zrak, který býval ostrý jako pohled orla, otupěl a zmatněl.

Nakonec zašeptal: „Nesměj se už, nesnesu, vidět tě takového...“

„Mo Rane, celý tento, život, ať už se na jeho konci přihodilo cokoli ... byl takový jaký byl, protože jsem jako tvůj učitel selhal, když jsem řekl, že tvůj charakter vykazuje nedostatky, které nelze nijak zmírnit... to já ti ublížil; nebudu tě z ničeho vinit, ani v životě, ani ve smrti...“

V Chu Wanningově bezkrevné tváři už nebylo ani trochu barvy; i rty měl modré. S námahou se zadíval na Mo Ranův obličej; snad chtěl plakat, ale to, co se mu řinulo z očí a stékalo mu po tvářích, byla krev.

„To mě... opravdu tolik nenávidíš..., že mi ani na konci nedopřeješ chvíli klidu,“ zanaříkal Chu Wanning.

„Mo Rane... Mo Rane... už to nedělej, probud' se, vrať se zpátky... vrať se zpátky... probud' se.“

Řekl mu, aby se probudil, ale sám se slepýma očima usnul.

Mo Ran tomu nevěřil, odmítal věřit, že by Chu Wanning mohl zemřít. Takový velký učený mistr své doby, vznešený a mocný, jeho mistr, člověk, kterého na celém světě nejvíc nenávidí a on si jen tak zemře.

Ležel mu v náruči na okraji jezera Tianchi zrudlého krví. Pomalu chladl, až studil, až mrzнул jako led.

Chu Wanningova tvář byla zašpiněná krví, Mo Ran na něj chvíli upřeně hleděl se skloněnou hlavou a pak vzal svůj rukáv a pokusil se ji otřít. Ale té krve bylo moc. Čím víc ho utíral, tím byl ten kdysi čistý a krásný obličej špinavější. Mo Ran sevřel rty a začal ho otírat s ještě větší prudkostí.

Ale nakonec tu měl jen tvář celou pokrytou krví, ve které se jen stěží daly rozeznat nějaké rysy.

Přestal se smát.

Zavřel oči a tiše zamumlal: „Tentokrát jsi vyhrál Chu Wanningu. Nedokázal jsem ti zabránit, abys umřel.“

Zarazil se a otevřel oči. Byly hluboké a temné jako plamen hořící na dně propasti.

Pokračoval: „Jenže i ty jsi mě podcenil. Nezastavil jsem tě, když jsi už nechtěl žít, ale ty nezastavíš mně, když nebudu chtít, abys zemřel.“

Mo Ran jeho smrt neoznámil, a odnesl Chu Wanninga zpět na horu Sisheng. Tehdy byl nesmírně mocný a byl schopen zabránit rozkladu mrtvého těla. Uchovával Chu Wanningovo tělo v Pavilónu rudých lotosů, a tak ho „udržoval při životě.“

Bylo pro něj těžké smířit se s tím, že zabil posledního člověka na světě, který si o něj ještě dělal starosti.

A dokud se Chu Wanningovo tělo nerozpadlo na prach, dokud se na něj mohl chodit každý den dívat, pořád si mohl myslet, že Chu Wanning nezemřel. Měl místo, kde se mohl zbavit své chorobné nenávisti, měl komu dávat svou pokřivenou lásku.

Taxian Jun se konečně úplně zbláznil.

Po tom, co Chu Wanning zemřel, chodil se každý den do Pavilónu rudých lotosů dívat na jeho mrtvé tělo. Zpočátku mu oči planuly záští, chrllil kletby a říkal: „Chu Wanningu, přesně tohle sis zasloužil.“

„Ty jsi se strachoval o každého člověka na světě, jen o mně ne, ty pokrytče. Co jsi to za mistra? Sakra, musel jsem být úplně slepý, když jsem si tě vzal učitele, ty parchante!“

Později tam chodil a každý den neúnavně se vyptával: „Jak to, že pořád jen spíš? Kdy už se probudíš? Propustil jsem Xue Menga, to ti pořád nestačí? Už se vzbud!“

Když říkal takové věci, sluhové, kteří ho doprovázeli, si mysleli, že zešílel.

I jeho manželka, Song Qitong si myslela, že zešílel. Ta vyhlídka ji děsila, a tak se, když vedle něj ležela na lůžku po jedné z mála nocí, kterou strávili společně, chopila příležitosti a prohlásila: „A Rane, mrtví se už nedají vzkřísit, já vím, že jsi moc smutný, ale...“

„Kdo že je smutný?“

Song Qitong uměla dobře číst v lidských tvářích, a zvláště po létech, která strávila s Mo Ranem se naučila chodit po tenkém ledu. Když uviděla jeho rozladěný výraz, okamžitě zmlkla, sklopila oči a zašeptala: „Tato osoba se špatně vyjádřila.“

„Ne, ne,“ Mo Ran neměl tentokrát v úmyslu nechat jí tak snadno vyklouznout. Přimhouřil oči a začal naléhat: „Když už jsi to nakousla, tak to dopověz. No pokračuj, kdo že je smutný?“

„Vaše Veličenstvo...“

V Mo Ranových temných očích se blýsklo. Vstal, chytil Song Qitong za její křehký krček, jedinou rukou jí zvedl do výšky a pak jí mrštil na postel.

Jeho tvář se zakřivila v něco děsivého a zvířeckého.

„Co si myslela tím, že mrtví se už nedají vzkřísit, kdo je mrtvý? Kdo se to už nevrátí? Každé to slovo Mo Ran hněvivě syčel skrze zaťaté zuby. „Nikdo není mrtvý, nikdo se nemusí křísit a nikdo není smutný!“

Song Qitong se roztrásl rty, chtěla bojovat, ale sotva stačila vyslovit: „Pavilón rudých lotosů...“ Mo Ran se rozzuřil k nepřičetnosti.

„Co se mi to snažíš namluvit, v Pavilónu rudých lotosů přece spí Chu Wanning! Co mi to chceš nakukat! Špinavá děvko!“

Když Song Qitong viděla, že propadl neovladatelnému záchvatu hněvu, sevřelo se jí srdce, a i když nevěděla, co může ve svém narůstajícím šílenství udělat, rozhodla se vsadit všechno na jednu kartu a zvedla hlas: „Vaše Veličenstvo, ten člověk, který odpočívá v Pavilónu rudých lotosů je mrtvý a vy tam u něj trávíte každý den, jak by... jak by tato osoba neměla mít obavy?“

Opatrně volila každé slovo, jen aby nevypadala, že ho z něčeho obviňuje a své sobectví zamaskovala jako starost o Mo Rana.

Mo Ran na ni zíral, jeho dech se pomalu zklidňoval, jako by ji její slova k něčemu dovedly. Přestal se na ni zlobit.

Už klidným hlasem prohlásil: „Tak ty máš o mně strach.“

Song Qitong ulehčeně vydechla: „Tato osoba si jen přeje, aby se Jeho Veličenstvo cítilo spokojeně, a ráda by za to dala i svůj život. Vaše Veličenstvo je příliš útlocitné. Nemělo by tak podléhat malomyslnosti.“

„A jaká by tedy Naše Výsost měla být?“

„Odpusťte této osobě její slova, ale tato osoba to s Jeho Veličenstvem myslí jediné dobře. Nenastal už čas pohřbít Chu... učený mistr Chu nás už opustil, a uchovávaní jeho mrtvého těla přináší Jeho Veličenstvu jen další bolest.“

„A? Nemáš toho na jazyku mnohem víc? Snad mi to dnes můžeš povědět všechno.“

Když viděla, jak se jeho tvář zase pomalu uvolnila, srdce, které Song Qitong vyskočilo až do krku, se zase vrátilo nazpátek do hrudníku.

Sklopila oči a pomalu naklonila hlavu s napůl zavřenýma očima, věděla že tak vypadá téměř stejně jako Shi Mingjing.

Velmi dobře věděla, že Shi Mingjing představuje Mo Ranovo slabé místo, a i když nechápala proč, ať se snažila oblékat se jako on a pečlivě napodobovala i jeho chování, stejně nedokázala vzbudit Mo Ranův zájem.

Přestože ten smyslný muž měl rád její společnost, dotýkal se jí jen, když přes míru opilý nebo přes míru sklíčený. Song Qiutong hádala, že by to možná mohlo být tím, že Mo Ran ve skutečnosti nepřitahují ženy, ale ať už v tom bylo cokoli, dozajista to nemělo nic společného se Shi Mingjingem.

Vždyť nejen ona, ale i celá hora Shisheng věděla, ten muž, který zemřel před mnoha lety, byl jedinou láskou císaře Taxian Juna.

Kdo potom sakra byl Chu Wanning?

Song Qiutong měla dojem, že je jen hračkou, na které si Taxian Jun vybíjí svůj chtíč, protože obyčejné dělaní mraků a deště ho už nudí. Chu Wanning zřejmě obětoval svůj život, aby v Mo Ranovi vyvolal pocit viny a neklid, ale byla si jistá, že ten pocit viny je jen dočasný, že jde prchavý pocit, který nakonec vyvane.

Byla si jistá, že obličejem se podobá Shi Mingjingovi a že ten živý mrtvý v Pavilónu rudých lotosů nemůže být jejím sokem.

Ale nemohla dovolit, aby se Mo Ran stále hlouběji propadal do šílenství. Svět je teď rozbouřený a zmatený, nalevo i napravo zuří války a ona měla jen strach, aby si nevybrala špatnou stranu – nemládla a kdyby Mo Ran přišel o trůn, už by asi nenašla žádný strom dost vysoký, aby po něm mohla vyšplhat až do nebe. A tak všechny své naděje vkládala v to, že se Mo Ran vzpamatuje a přestane třeštit.

Pěkně si to spočítala, zvážila možnou ztrátu i možný zisk, a nakonec sebrala odvalu a spustila: „Protože nás učený mistr Chu opustil, stěží se najde někdo, kdo by byl hoden obývat Pavilón rudých lotosů.“

„Dobře,“ řekl Mo Ran. „Jen pokračuj.“

„Tato osoba si myslí, že pavilón jenom bude Jeho Veličenstvu připomínat bolestnou minulost a tak...“

„Tak?“ Mo Ran přivřel oči.

„Tak snad by bylo nejlepší Pavilón rudých lotosů uzavřít a zapečetit. Pavilón, který sloužil jen jednomu pánu – no nebyl by to hezký příběh?“